

Mijn Dubbelleven

Door Inge Seegers

*Aan mijn grootmoeder Clara, wiens fragiele kunstenaarsziel ik erfde
En aan mijn zoontje Tristan, die me deed beseffen dat het nu of nooit was.*

Uitgegeven in eigen beheer

Uitgeverij Boekenbent

© Inge Slegers 2012

Uitgegeven in eigen beheer via Uitgeverij Boekenbent

Eerste uitgave 2012

Illustraties: Inge Slegers en Jeroen Vanwalleghem

Dankwoord

Eerst en vooral wil ik mijn steun en toeverlaat bedanken, mijn lieve echtgenoot Jeroen, die me steeds is blijven steunen in dit project. Je lieve woorden waren ongelofelijk. Ook was je gedurende de vele jaren dat ik aan dit boek schreef mijn muze, waaruit alle mooie eigenschappen van Dirk en Cedric voortvloeiden.

Daarnaast gaat een bijzondere dank uit naar mijn persoonlijk redactieteam: Leen, Sofie en Jennifer, die steeds in dit verhaal zijn blijven geloven, ondanks alle tegengeslagen. Zonder jullie had ik nooit de moed gevonden om vol te houden!

Verder bedank ik alle collega-schrijvers en redacteurs die me geholpen hebben met tips om dit verhaal te verfijnen en verbeteren. Als beginnend schrijver kwam jullie advies me goed van pas!

Tot slot wil ik jou bedanken, als lezer, voor de hartverwarmende steun die je me geeft door dit boek een kans te willen geven. Cedric en Elaine hebben mijn leven veranderd. Ik hoop dat hun turbulente liefdesverhaal een beetje van dat effect mag overbrengen op jou.

Bedankt, met heel mijn hart,
Inge.

Proloog

Ze zijn er altijd al geweest. Zelfs toen ik nog een kind was. Een jongen en een meisje. Elke dag, nadat ik van school kwam, zaten ze daar op mijn schommel. Telkens ik naar hen keek en besepte dat ze er waren, verdwenen ze opnieuw. Ik begreep nooit waarom ze daar waren en vooral...

Waarom het meisje zoveel op mij leek. Toen ik wat ouder werd, verdwenen mijn visioenen. Maar een paar jaar geleden, op mijn verjaardag, doken ze terug op. Ik zag ze steeds vaker en niet enkel meer bij de schommel. Ik zag ze in mijn slaapkamer, mijn bureau,... Zelfs op school werd ik achtervolgd door mijn eigen fantasieën... Ik zag ze altijd en overal.

Op een dag had ik er genoeg van en stapte op hen af. Het meisje glimlachte, de jongen maakte een onhandig gebaar met zijn handen.

"Wie zijn jullie?", vroeg ik angstig.

Ze keken me verbaasd aan, alsof ze verwonderd waren dat ik die vraag stelde. De bleke figuren weigerden ook maar een woord te zeggen.

"Rot op!", riep ik gekwetst uit, omdat ik geen antwoord kreeg.

Ik rende kwaad weg.

"Elaine...", lachte het meisje, terwijl ze met haar wijsvinger naar me wees.

Ik draaide me geschrokken om.

"Hoe ken jij mijn naam?", vroeg ik verbaasd.

Het meisje gooide haar roodbruine krullen lachend naar achter en begon te vervagen, net als de jongen, die zachtjes glimlachte.

"Nee! Wacht! Niet weggaan!", schreeuwde ik overstuur.

Maar ze verdwenen toch. Daar stond ik dan, verdwaasd de verte in starend.

Zonder antwoord werd ik achtergelaten, met mijn hoofd vol twijfels en vragen. Ik dacht toen dat het nooit zou ophouden. Dat ik een waanzinnige was, die voor eeuwig zou achtervolgd worden door haar eigen hersenspinsels. Hoe verkeerd was ik toen geweest... De gebeurtenissen die zouden plaatsvinden in de daarop volgende maanden zouden alles duidelijk maken.

De verloving

Ik voelde me niet echt lekker deze namiddag. Al vlak na de lunchpauze was het gevoel opgekomen dat ik elk moment kon gaan overgeven. Mijn lunch keerde zich in allerlei vreemde kronkels in mijn maag.

"Elaine, mankeer je soms iets?", vroeg onze overrijverige wiskundelerares - die me absoluut niet kan uitstaan - geïrriteerd.

"Nee... Mevrouw.", antwoordde ik flauwtjes.

Haar intimiderende verschijning had me gedwongen te liegen. Eerlijk zijn had toch geen zin. De manier waarop ze haar vraag gesteld had, maakte al duidelijk dat ze me toch niet zou geloven. Mijn leugen verhinderde echter niet dat de wereld om me heen begon te draaien. Mijn zicht werd stilaan wazig. De wiskundige uitleg veranderde in een onsamenhangend gebrabbel. Mijn oogleden werden zwaar en ik voelde hoe ik stilaan begon weg te draaien. Ik wist dat ik niet meer met mijn volle aandacht bij de les was, maar kon daardoor niet verklaren wat mijn ogen zagen. Het leek wel alsof ik me helemaal niet meer in het leslokaal bevond...

Ik zag een schim... Ik zag mezelf! Ik zag een groot kasteel... Het leek wel alsof ik de toeschouwer was van een film waarin ik zelf de hoofdrol speelde. Ik droeg een prachtig kleed en de bedienden zwermde in drommen om me heen.

"Zijn jullie bijna klaar?", zeurde ik.

"Wacht nog een minuutje, meesteres. Ik moet nog even uw haren doorborstelen en dan bent u klaar!", kigde één van de dienstmeisjes.

"Haast je, Françoise! Waar zijn mijn schoenen, Isabelle?", commandeerde ik.

"Ik kom er juist mee aangelopen, meesteres!", verontschuldigde Isabelle zich.

"Hoe zit het hier?!", protesteerde een dikke vrouw, die alleen uit juwelen leek te bestaan.

"Ze is bijna klaar, meesteres.", zei een Aziatisch uitziend meisje.

"Heb ik het aan jou gevraagd, misschien?! Ik vraag me af wat jij hier eigenlijk loopt te doen?! Je bent lui, kan niets en spreekt me voortdurend tegen!"

"Ik begrijp het niet, meesteres...", pruttelde het meisje tegen.

Dat had ze beter niet gedaan! Het gezicht van de vrouw werd zo rood als een kreeft. Ze keek het meisje met een razende blik aan.

"Zo, je begrijpt het niet! Wel, liefje, laat me het uitleggen. Bedienden, grijp die achterlijke meid en sluit haar op in de kelder! En ze komt er pas uit als ik het zeg!", brulde ze.

"Moeder, dat kunt u niet menen!", riep ik geschokt.

Ik zag hoe ik mezelf wanhopig aan de dame vastklampte. Ze bekeek me echter niet eens. De vrouw draaide zich met een ruk om, waarna ze een bediende toeschreeuwde.

"Ze is klaar! Breng haar naar de koets! Onmiddellijk!"

Vervolgens gooide ze me van zich af en stormde de deur uit. De bediende raapte me bezorgd van de grond en begeleidde me gehoorzaam naar de koets.

"Elaine! Wordt wakker!"

Ik schoot wakker door de wiskundelerares haar gekrijs.

"Eh...Ja?", vroeg ik, eigenlijk best wel geschrokken van al dat lawaai.

"Lig je soms te slapen? Ik sta hier al vijf minuten te roepen!", zei ze kwaad.

De hele klas begon te gniffelen. Ik vond het allemaal heel wat minder grappig.

"Wat is nu het antwoord op mijn vraag?!", vroeg ze nijdig.

"Eh... Kan u de vraag nog eens herhalen?", probeerde ik voorzichtig.

Nu barstte het gelach in de klas in alle hevigheid los.

"Nu heb ik er genoeg van! Je let niet op! Je luistert niet en nu betrap ik je er op dat je ligt te slapen tijdens mijn les! Dat wordt strafstudie, juffrouw Vermeers! Dan kan je ook meteen dat huiswerk afmaken dat ik drie maanden geleden al had moeten krijgen!", ratelde ze.

"En je mag er zeker van zijn dat ik je ouders hiervan op de hoogte zal brengen. Zulk gedrag kan ik niet tolereren!"

"Maar...", protesteerde ik.

"Zwijg!!! En als ik nog iets hoor, dan kan je gaan, begrepen?!"

"Maar ik..."

"Heb je dat begrepen?!", herhaalde ze onvriendelijk.

"Ik... Ja.", gaf ik maar toe.

Ik had al begrepen dat tegenspreken geen zin had. Wat ik ook zei, het zou mijn situatie enkel erger maken. Ik beet op mijn lip en vocht tegen mijn tranen. Dit was niet eerlijk. Ik had dat huiswerk twee maanden geleden al afgegeven, maar dat mens beweerde dat ze het nooit gekregen had.

Volgens mij had ze het thuis verbrand of zo! En de reden dat ik in slaap gevallen was, was simpelweg dat ik me niet goed voelde. Nog altijd niet trouwens. Ze haatte me gewoon! Ik lette wel op, luisterde wel en was altijd met alles in orde. Ik zag Rosalie triomfantelijk glimlachen. Nog zo'n harteloos krenge! Ze deed niets liever dan mij pesten en de rest van de klas tegen mij opzetten! En wat ze vooral graag deed, was proberen Dirk te versieren. En Dirk was nu net MIJN vriendje.

"Hey meisje, gaat het?", vroeg hij na de les.

Hij legde troostend zijn arm rond mijn schouder. Ik was echter te overstuur om het gebaar te appreciëren. Ik schudde nukkig de arm terug van me af.

"Nee, het gaat niet! Ik ben het beu dat die feeks het op mij gemunt heeft."

"Tja, je was wel in de klas in slaap gevallen, hé meisje!", zei hij zo voorzichtig mogelijk. Net zoals altijd probeerde Dirk te bemiddelen.

En net zoals altijd wakkerde dat mijn boosheid verder aan. Kon hij nooit gewoon eens zeggen: 'Nee, Elly, je hebt gelijk, het is jouw schuld niet?'

"De reden dat ik in slaap gevallen was, is dat ik ziek ben!", riep ik kwaad.

"Zo ziek zie je er toch niet uit...", mompelde hij, bijna onhoorbaar.

"Dus, je gelooft me niet! Tof! Allee, saluut dan, ik ga naar huis!"

"Ok. Tot morgen dan. Kusje?"

Hij had - zoals gewoonlijk - weer niet begrepen dat ik echt kwaad was en gaf me een afscheidszoen. Ik stribbelde zelfs niet tegen. Ik had al door dat hij me weer niet begrepen had en was te moe om me weer in een discussie te storten. Trouwens, diep in mijn binnenste wist ik wel dat hij enkel goed probeerde te doen. Hij was best wel een lieve jongen. En knap was hij zeker, met zijn lichtbruine krullen, slank, maar gespierd figuur en hoekige gezicht. Maar het was soms verdomd moeilijk om tot hem door te dringen. En, als er nog iets was dat niet in zijn woordenboek stond, was het jaloezie. Hij besepte niet, dat hij me heel erg kwetste wanneer hij - zoals nu - rond Rosalie stond te draaien en geïnteresseerd naar haar domme praat luisterde! Het deed er al niet toe. Ik wist wat ik voelde en ik kreeg gelijk ook. De rest van de week bracht ik ziek thuis door. Ik kreeg echter niet de kans om me te ergeren aan Dirks stomme opmerking. De eerste dag dat ik thuis was, stond Dirk al aan de deur met een bos bloemen en een superlief kaartje! Zo was Dirk. Hij zorgde er wel voor dat je nooit lang kwaad op hem kon blijven. Mijn rust bleek echter van korte duur. Die nacht had ik weer zo'n rare droom.

"Waar gaan we heen, moeder?", vroeg ik geërgerd.

"Dat zult u wel zien als we er zijn.", zei ze bitsig. "En als we aankomen wil ik dat u zich gedraagt als een deftige jongedame, begrepen?!"

"Als we WAAR aankomen?", vroeg ik achterdochtig.

"Hebt u me begrepen?!", snauwde de dame onverstaanbaar verder.

Ze leek op mijn moeder, maar ze was het niet. Mijn moeder zou nooit zo tegen me tekeer gaan, of ik moest al heel wat verkeerd gedaan hebben.

"Ja, moeder."

Waarom deed ik in godsnaam zo onderdanig?! Mocht ik dan geen eigen mening hebben?

"We zijn er! Stap uit!"

We arriveerden bij een prachtig kasteel... Het leek een beetje op hetgene waar ik in mijn droom in woonde, maar het was groter. Veel groter! Mijn 'moeder' trok wild aan de deurbel. Een lakei in een prachtig pak opende de enorme poort. Hij wilde wat vragen, maar mijn moeder was hem voor.

Het is eigenlijk best wel griezelig om op jezelf te staan kijken, terwijl je het eigenlijk toch niet echt bent. Dat feit nam niet weg dat het schouwspel me wel intrigeerde. Ik moest kost wat kost weten waar deze droom naartoe leidde. Het voelde allemaal zo echt aan, alsof het een herinnering was van iets dat ik zelf ooit had meegemaakt. Ik besepte natuurlijk dat dat onmogelijk was. De klederdracht van de personages in mijn droom maakte duidelijk dat ze uit een lang vervlogen tijdperk kwamen. Het probleem was waarschijnlijk dat ik teveel naar verfilmingen keek van Jane Austen's boeken. De kans was groot dat daardoor mijn fantasie op hol geslagen was.

"Sukkel, verwittig je meester dat barones la merveille aan de deur staat met haar dochter. Hij verwacht ons!", commandeerde mijn moeder.

De lakei stond met zijn mond vol tanden bij het horen van zulke groffe praat uit het dure mondje van een barones.

"Komt er nog wat van?! Ga je ons nu nog aankondigen of moet ik het misschien zelf doen?!", bulderde ze.

"J...Ja, Madame!", stotterde hij.

"Je kan niet geloven wat voor hansworsten de mensen tegenwoordig in dienst nemen!", grapte de barones cynisch.

"Hou toch op, moeder. Die man doet toch alleen maar zijn werk. Hij was enkel even van slag omdat u hem afblafte!"

Mijn moeder gaf me een klap in het gezicht.

"Hoe durft u zo'n toon tegen me aan te slaan?! Een adellijke jongedame moet haar moeder in alles volgen. En ook haar man!", kijfde ze.

"Ik heb geen man.", antwoordde ik nuchter.

"Nog niet, nee! Maar dat zal niet lang meer duren!", giechelde ze vals.

"Hoe bedoelt u?"

"Dat zult u wel zien! U gaat zich gedragen wanneer we zo meteen bij graaf duchêne koffie drinken." Ondertussen was de lakei teruggekeerd.

"Madame...", bibberde de lakei. "Mijnheer wacht."

"Ja, laat ons dan door, hè, snoeshaan!"

"Ja, gelieve me te volgen, Madame."

Mijn moeder greep mijn arm en sleepte me zo achter zich aan. Terwijl ze me de gang doorsleurde, ging er één van de prachtig versierde deuren open. Er verscheen een al even prachtige jongen. Gefascineerd door zijn mooie gezicht staarde ik hem aan. Hij merkte het op en glimlachte. Ik sloeg snel mijn ogen neer. Dat deed hij vast bij elk meisje, dacht ik bij mezelf. Mijn moeder duwde me een luxueus salon binnen, waar een oudere heer ongeduldig zat te wachten. Mijn moeder trippelde gracieus achter me door de deur, voor zover je dat gracieus kon noemen tenminste.

"Gaat u zitten, dames.", zei de heer opgelucht. "Ik was al bang dat u niet meer zou komen, Madame la merveille."

"Hoe kon u dat denken, Monsieur duchêne?", zei ze slijmend.

"U weet toch hoe belangrijk dit voor mij en vooral voor mijn dochter is?"

In die tijd spraken alle belangrijke mensen Frans, geloof ik. Ik vond het vreemd dat iedereen in mijn droom zo vloeiend Frans sprak, terwijl ik zelf tijdens de lessen Frans moeite had om een fatsoenlijke zin uit mijn mond te krijgen.

"Aha, en dit is dus uw dochter?"

"Jazeker, wat denkt u ervan?"

"Een zeer bevallige jonge dame, dat wel.", knikte hij goedkeurend.

Hij nam mijn kin in zijn hand en plaatste zijn andere hand op mijn haar. Ik zag mezelf verstijven. Je zou voor minder, zo'n vieze oude vent die je aanraakt.

"U hoeft echt niet bang voor me te zijn. Ik wil u geen kwaad doen.

Integendeel. Wilt u uw hoofd even voor me naar rechts draaien?"

Ik deed wat hij vroeg.

"Mmm...", gromde hij binnensmonds.

Ik vond het hele gedoe maar akelig en was blij dat ik het niet echt was.

"En nu naar links, s'il vous plaît." Weer deed mijn alter ego wat hij vroeg.

"Mmm..." Weer datzelfde instemmende gegrom.

"Is er wat mis soms?", vroeg mijn moeder argwanend.

"Non, integendeel." Dat was zeker zijn stopwoord?! Op die vijf minuten dat hij aan het woord was, had hij dat woord al twee keer gebruikt.

Ik zag dat mijn alter ego zich ook begon te storen aan Monsieur-sans-gêne.

"Wilt u nu eens opstaan, alstublieft?"

Gelukkig had hij zijn handen al terug thuisgebracht. Ondertussen was 'het stuk' ook binnengekomen in het salon. Hij leunde nonchalant met zijn schouder tegen de deurlijst. Hij bekeek het hele spektakel met gefronste wenkbrauwen en een spottend glimlachje. Mijn tweede ik deed opnieuw wat haar gevraagd werd en stond op. Ze mocht dan wel niet op haar mondje gevallen zijn, in vergelijking met andere dames uit haar tijdperk, maar ik vond haar nog steeds veel te onderdanig. Met mij zouden ze zoiets niet moeten proberen! Je zou me nogal horen, denk ik! De oude geilerd nam me met beide handen vast in de lendenen..

"Mmm...Dat lijkt me wel in orde."

"Wilt u nu eens lachen voor me?"

Die man stelde wel vreemde vragen... Behandelde hij al zijn gasten zo?! Zij dacht er ook zo over blijkbaar. Dat zag ik aan de groene lach die ze hem gaf.

"Dat gebit is ook in orde."

"En, vader, bevalt het nieuwe wild u?", zei het lekker ding.

Eigenlijk voelde ik me enorm schuldig tegenover Dirk terwijl ik dat dacht. Maar hij was toch echt wel ongelofelijk knap! En uiteindelijk was hij maar een verzinsel, ontsproten uit mijn eigen fantasie. Dirk had dus niets om jaloers over te zijn. Ik kon het ook niet helpen dat ik zulke dingen droomde.

"Let u maar niet op hem, lieve Mademoiselle. Dat is mijn onbeleeft zoon Cedric.", excuseerde hij zich.

"Ik vond hem anders helemaal niet zo onbeleeft...", lispelde de andere Elaine verdoofd.

"Stt!!!", siste mijn kwaadaardige moeder tussen haar tanden.

"Laat maar. Ik weet graag wat ze te zeggen heeft. Zo weet ik wat meer over haar emotionele toestand. Zo weet ik of ze wel een deftige opvoeding gekregen heeft."

"Oh, maar die heeft ze zeker gekregen! Twijfelt u daaraan misschien, Monsieur?", vroeg de moeder verontwaardigd.

"Non, maar men kan het nooit zeker weten, Madame. Dat begrijpt u toch wel?", informeerde de graaf, meer dan hij een vraag stelde.

"En, u bent daar dan toch van overtuigd, hoop ik?", beet de barones verder.

"Sûrement. Alleen...", twijfelde markies de Sade.

"Wat, Monsieur?", snauwde ze. Ze bekeek hem met een zuinig mondje.

"Ik zou verkiezen dat de Mademoiselle mij Monsieur noemt."

"Dat zal ze zeker doen, na het huwelijk. Als u tenminste akkoord bent."

"Laten we het even bespreken in mijn spreekkamer hiernaast, zonder de jongedame.", stelde de graaf voor.

"Gaat u met mijn moeder trouwen, Monsieur?", flapte ik eruit. "U mag dat best bespreken als ik er bij ben, hoor. U hoeft daarvoor niet weg te gaan, Monsieur!"

"Dat is zeer vriendelijk van u, Mademoiselle, maar ik ben helemaal niet van plan om met uw moeder te trouwen.", verzekerde hij. Barones la merveille leek gekrenkt.

"Oh."

Ze kon toch onmogelijk mij zijn! Had ik ooit zo'n hoog stemmetje gehad?!

"U gaat huwen.", verklaarde hij.

"Ik?! Met uw zoon, Monsieur?!", schrok ik.

De knappe kerel grinnikte in de andere hoek van de kamer.

"Cedric,", corrigeerde de zoon, al glimlachend.

"Excusez- moi. Met Cedric, Monsieur?", vroeg ik.

*"Ik zei het al: let u maar niet op hem. Hij is veel te familiair en wij, deftige mensen, mogen ons niet bevullen met trekjes van het gewone volk.",
expliqueerde Monsieur.*

*"Enfin. Zou u het leuk vinden om te huwen met Cedric?", vroeg hij
geïnteresseerd.*

"Ik...", zei ik blozend.

*Ze kreeg allemaal rode blosjes op haar bleke wangen. Het was voor haar
duidelijk een ongepaste vraag.*

*"Het is niet erg, Mademoiselle. U hoeft die vraag niet te beantwoorden, want
ze is niet aan de orde. U trouwt niet met mijn zoon, Mademoiselle..."*

"Oh.", zei ik verbaasd.

"Maar met mij."

Ik schreeuwde mezelf wakker. Mijn moeder stormde de kamer binnen. Wat was er gebeurd? Waarom schreeuwde ik zo? Ik zei dat het niets was, gewoon een nare droom. Toen ze weg was, begon ik na te denken. Dit was al de tweede keer dat ik zo raar hallucineerde. Ik keek steeds neer op een meisje dat op mij leek, met dezelfde naam, maar in een ander tijdperk. Ik besloot terug te gaan slapen en me er verder niets van aan te trekken, maar het duurde toch nog een hele tijd voor ik terug sliep. Gelukkig bracht ik de rest van de nacht vredig door, zonder nachtmerries over huwelijken met verschrompelde oude viezeriken.

Oude bekende

Na die week thuis was ik alles vergeten. Mijn verontrustende droom was gelukkig niet meer teruggekomen. Ik had Dirk gisteravond gewaarschuwd dat ik vandaag weer naar school zou komen. Nu wachtte ik hem op aan de ijswinkel. Dat was ons favoriete plekje. Eindelijk, daar kwam Dirk aan.

Maar... hij was niet alleen! Wie was die fietser naast hem?! Rosalie!!!

Giechelend en roddelend als altijd. Fantastisch. Had hij haar nu niet gewoon kunnen thuislaten? Eén dag zonder Rosalie zou echt wel fijn geweest zijn, na zo'n hele week ziek thuis. Dirk remde.

"Dag lieverd.", zei hij enthousiast en gaf me een zoen.

Rosalie's ogen bliksemde. Dit keer was het mijn beurt om eens venijnig te glimlachen.

"Kom hier, schatje!", treiterde ik. "Ik wil een dikke zoen!"

Hierop kuste hij me lang op de mond. Rosalie werd groen van jaloezie. Ik triomfeerde. Zo was het trouwens altijd. Vanaf het eerste moment dat we elkaar zagen, hadden we elkaar niet kunnen uitstaan. Rosalie had mij nooit kunnen luchten omdat ze mij niet kon gebruiken als slaafje - wat ze met Dirk wel veel te veel kon naar mijn zin - en ik kon haar niet uitstaan omdat ze constant op mijn kap zat. In het tweede jaar kwam er een haatpiek tussen ons. Toen werden de A- en de B-klas samengevoegd. Wij twee zaten in de A-klas. En wie zat er in de B-klas? Juist ja. Dirk. We waren allebei meteen weg van hem. Ik ben wat stiller en geslotener van aard en hield mijn verliefdheid een beetje verborgen. Ik praatte soms wel met Dirk, maar gewoon vriendschappelijk, zonder iets te forceren. Rosalie ging meteen tot de aanval over. De eerste week dat Dirk bij ons in de klas zat, haalde ze haar kortste rokjes, hoogste hakken en diepst uitgesneden topjes boven. Ze droeg kilo's make-up en haar kapsel stond stijf van de haarlak. Allemaal om Dirk in haar klauwen te krijgen. En ik kwam in mijn afgebleekte jeans en grappig T-shirtje. Ik leek geen schijn van kans te maken tegen haar verleidingskunsten.

Rosalie kreeg het op een bepaalde dag zover dat Dirk met haar meereed naar school. Toen ik die twee samen door de schoolpoort zag rijden en Rosalie's triomfantelijke lach zag, dacht ik dat ik gek werd! Ik had verloren, dat was wel duidelijk! Toen Dirk me zag, was hij wel nog steeds heel vriendelijk tegen me. We konden dus wel vrienden blijven. Dat was alleszins een geruststelling geweest. Mijn grootste vrees was immers dat ze hem ook nog eens zou opzetten tegen mij. We konden vrienden blijven, tenminste zolang Rosalie dat toeliet. Toen Rosalietje Dirks sympathie voor mij opmerkte, had ze haar meest haatdragende gezicht naar me getrokken. Vervolgens was ze weer volop beginnen slijmen tegen haar Dirk. Ondanks dat hij nu ogenschijnlijk bij Rosalie hoorde, besloot ik hem toch uit te nodigen op mijn verjaardagsfuif. Onlosmakelijk gevolg daarvan was dat ik haar er ook moest bijnemen. Ik had toen al mijn moed bij elkaar geraapt en was op hem afgestapt.

"Hey Dirk, ik verjaar volgende week en..."

"Verjaar jij?!", had hij enthousiast gevraagd. "Leuk! Proficiat."

Hij had me vervolgens een zoen op mijn wang gegeven om me te feliciteren. Het verliefdheidsgevoel dat ik al dagen onderdrukt had, kwam toen weer met volle kracht boven. Zijn zoen liet een prikkelend gevoel achter op mijn wang. Dat herinnerde ik me alleszins nog. Ik werd er helemaal warm door vanbinnen. Maar ik bleef mijn gevoelens onderdrukken. Het had toen geen zin om mezelf nog meer te kwetsen door aan mijn gevoelens toe te geven. Ik ging er vanuit dat hij van Rosalie was, en hoezeer ik haar ook haatte, andermans vriendje pak je niet zomaar af.

"Euh... Ik vroeg me af of je misschien zin hebt om zaterdag naar mijn fuif te komen?", had ik verlegen gemompeld. "Ik heb ook een kaartje voor Rosalie."

"Ik zal zeker proberen om te komen. En Rosalie ook, daar ben ik zeker van!", lachte hij vriendelijk. Nu ja, dat laatste hoefde voor mij niet echt.

En inderdaad, ze daagden allebei op op mijn fuif.

Hij in een jeans en een zwart hemd, met daaronder een donkergrijs T-shirt.

Zij in een nauw aansluitende, diep uitgesneden, goudkleurige mini-jurk, zwaar opgemaakt en met hoge plateauzolen aan haar 'poezelige' voetjes. Dirk had me vrolijk een gelukkige verjaardag gewenst. Zij had me blindelings genegeerd en Dirks arm bijna platgeknepen, om zo snel mogelijk uit mijn buurt te kunnen zijn. Het was typisch voor haar karakter om zo te doen. Om me zelfs op zo'n moment te negeren, terwijl ik tenslotte wel de jarige was. Alles moest altijd rond haar draaien.

"Je ziet er leuk uit!", had Dirk goedkeurend gezegd.

Ik had toen mijn nieuwe zwarte kleedje met spaghettibandjes aan, met daaronder zwarte sandaaltjes. Het was sober, maar ik vond wel dat ik erin tot mijn recht kwam.

"Dank je.", had ik verlegen geantwoord.

"Dirk!", had Rosalie verontwaardigd gekrijst. "En ik dan?!"

"Jij ook, natuurlijk.", had hij verveeld gereageerd. "Dat had ik toch al gezegd?!" Ik weet nog dat ik vond dat hij niet echt enthousiast was terwijl hij over zijn vriendin praatte! Ik danste, dronk, at en feestte de hele avond met mijn vrienden en had Dirk en Rosalie al een hele tijd niet meer gezien. Toen zag ik plots Rosalie wenend naar buiten lopen. Ik besloot Dirk te zoeken en hem te vragen wat er aan de hand was. Uiteindelijk vond ik hem terug tussen de menigte. Hij zat op een stoel wezenloos voor zich uit te staren.

"Dirk?", had ik gevraagd. "Is er soms iets gebeurd? Ik zag Rosalie net naar buiten lopen. Ze leek me nogal overstuur."

"Ja, ik vrees dat ik haar erg gekwetst heb. Shit, ik voel me zo schuldig."

"Waarom? Wat is er dan gebeurd?"

Ik nam een stoel, schoof die naast de zijne en ging zitten.

"Rosalie wilde me kussen en ze vertelde me hoe fijn ze het vond dat we een koppel waren."

"Ja, en? Daar is toch niks mis mee?"

Als je natuurlijk wel niet meerekende dat het Rosalie was, en dat Dirk de jongen was waar ik verliefd op was.

De herinnering deed een kokhalzend gevoel in mijn keel opborrelen. Het idee alleen al om hen te zien kussen deed me huiveren.

"Nee, als ik echt haar vriendje zou zijn niet, nee. Dan zou het zelfs heel fijn geweest zijn."

"Ben je dat dan niet?", vroeg ik verbaasd.

"Nee. Ik vertelde haar dat ik haar blijkbaar een verkeerde indruk had gegeven. Dat ik enkel met haar naar school reed en zoveel met haar optrok omdat ik haar een sympathiek meisje vond, maar meer ook niet. En dat ik nooit haar vriendje zou kunnen worden, omdat ik verliefd ben op iemand anders."

Nu ja, die 'verkeerde indruk' die hij Rosalie gegeven had, had de hele school ook gekregen, zelfs ik. Dus dat kon hij haar niet kwalijk nemen. En over dat 'heel sympathiek' had ik ook mijn twijfels. Maar dat was toen niet belangrijk. Ik wilde immers dolgraag weten wie die iemand anders dan wel was. Ik had allerhande oogverblindende meisjes voor ogen als potentiële kandidates. Wie het ook was, het zou me sowieso kwetsen. De enige troost die ik had, was dat het alleszins sowieso beter zou zijn dan Rosalie. Hoe dom was ik toen geweest. Ik had iedereen door mijn hoofd laten passeren. Iedereen, buiten die ene persoon...

"Iemand anders? Wie dan?", vroeg ik even later dan ook.

"Wel, ik weet niet hoe ik dit moet zeggen, maar...", begon hij.

"Jij. Vind je het erg?", bekende hij vertwijfeld.

"Erg?! Oh, Dirk! Besef je dan niet dat ik al weken gek op je ben?!", riep ik opgelucht uit. Dit kon onmogelijk echt zijn. Ik had het niet kunnen geloven. Dit moest een grap zijn. Zulke sprookjes waren immers aan mij niet besteed. Ik verwachtte toen elk moment dat ik wakker zou worden en me zou realiseren dat het allemaal een mooie droom was.

"Nee.", had hij droog, maar opgelucht geantwoord. Daarna sloeg hij zijn armen om me heen en kustte me minutenlang. De muziek viel naar verluide nog uit, waardoor iedereen verbaasd naar ons keek, maar wij hadden er niets van gemerkt. Sinds die dag waren we een koppel.

De wereld van Rosalie stortte in toen ze ervan hoorde en ons nadien samen op de speelplaats zag staan. Ze kon maar niet geloven dat Dirk zo'n 'seuteke' boven haar verkoos. Ha! Het was erg moeilijk mezelf te beheersen om niet voluit victorie te kraaien. Sindsdien reed Dirk samen met MIJ naar school, in plaats van met haar. Behalve vandaag dan...

"Heb je het al gehoord? Er zit een nieuwe in onze klas.", zei Dirk opgewonden. "Hij heet Cedric."

"Cedric?", riep ik verwonderd uit.

"Ja. Het is echt een mega-snob. Ik vind het maar een sul.", kirde Rosalie.

"Waarom zeg je zoiets?", vroeg ik, zo vriendelijk mogelijk. Ik was benieuwd naar wat voor achterlijke reden ze nu weer verzonnen had om de nieuwe af te kraken. Waarschijnlijk paste hij weer niet in haar hokje van wat 'cool' en 'normaal' was.

"Wel, hij draagt altijd dure kleren van O'Neill of andere merken! En hij zegt nooit een woord! Hij zit daar maar wat te dromen en te staren!"

"Het is toch niet omdat iemand graag kleren van een merk draagt dat hij een snob is.", zei ik koel. "En je bent ook geen sul omdat je niet de hele dag aan één stuk doorratelt!"

"Sorry, hoor! JIJ zal vast goed met hem kunnen opschieten! Jullie passen misschien zelfs beter bij elkaar dan jij en Dirk!", sneed ze venijnig.

"Je zou hem maar al te graag van me overnemen, bedoel je!", snauwde ik.

"Men krijgt altijd wat men verdient!", zei ze en trok haar neus voor me op, hooghartig als ze was.

"En nu heb ik er genoeg van!!!", brulde Dirk. "Jullie doen niets anders dan ruzie maken! Ofwel houden jullie er nu mee op, ofwel fiets ik alleen naar school en bekijken jullie het maar!"

Na zo'n uitspraak, zeker als ze van je vriendje komt, hou je je wel koest natuurlijk. En ook Rosalietje zweeg. We besloten ons neer te leggen bij de situatie. De tocht verliep verder rustig. Toen we de klas binnenstapten, vroeg ik Dirk om de nieuwe even aan te duiden. Hij wees recht naar...

De blonde God uit mijn droom! Dit kon niet waar zijn! Hij kon niet echt zijn! Het was gewoon een idiote droom... Hij kon niet meer zijn dan een illusie die ik zelf in het leven had geroepen. En toch... Alles klopte: zijn blonde, sluike haren die naar onderen toe iets donkerder van tint waren, zijn hoekige gezicht met de spottende glimlach, zijn lichtblauwe ogen die net iets blauwer gevlekt waren naar de pupillen toe,... Het was alsof ik net een geest was tegengekomen. Natuurlijk was ik compleet van slag. Het voelde alsof ik elk moment door mijn kniën kon zakken, maar ik probeerde zo normaal mogelijk naar mijn plaats te stappen. Wat moest Dirk wel niet denken als ik zo naar die jongen bleef staren? Hij zou vast een heleboel lastige vragen stellen. Nu vroeg hij enkel of ik die jongen misschien kende.

Ik zei: "Nee, maar hij lijkt op een vroegere vriend van me."

En dat was misschien niet eens zo erg gelogen. Dirk keek wantrouwig naar mijn gezicht, dat ongetwijfeld net twee tinten bleker was geworden. Ik probeerde krampachtig niet meer naar de bewuste kerel te kijken. Het kon onmogelijk dezelfde persoon zijn.

"Wie dan?", vroeg Dirk achterdochtig.

Ik deed alsof ik het niet gehoord had. Ik kon nu geen gepast antwoord verzinnen. Ik wist niet eens of er wel een juist antwoord was. Laat staan dat ik nu in staat was Dirk af te wimpelen met een leugen om bestwil. Ik kon hem toch moeilijk gaan vertellen dat ik 's nachts over die kerel droomde? Dat zou hij vast geen leuk antwoord vinden. Ik kon het me al levendig voorstellen: 'Hoi Dirk, hij lijkt gewoon op iemand waar ik in mijn slaap over fantaseer. Ik dacht dat ik hem helemaal zelf had verzonnen, maar blijkbaar bestaat hij echt. Grappig hé?' Ik betwijfel of 'grappig' het eerste woord zou zijn dat in Dirks hoofd zou opkomen. En wat moest de rest van de klas wel niet van me denken? Ik hoopte dat niemand anders me zo had zien staren. Ze zouden vast denken dat ik helemaal weg was van die jongen, hetgeen absoluut niet het geval was. 'In shock' was eerder het woord om mijn reactie daarnet te verklaren. En Rosalie... Zij zou er zeker vanalles achter zoeken.

Ze bleek Cedric blijkbaar toch niet zo'n enorme sukkel te vinden dan ze tegenover Dirk en mij liet uitschijnen, want ze zat voortdurend verlekkerd naar hem te staren. Hoe ik dat wist? Wel... Om eerlijk te zijn... Omdat ik zelf ook de hele tijd opzij keek om een glimp van zijn mooie gezicht te kunnen opvangen. Ik probeerde het te verklaren door het shock-effect, maar dat was helaas niet de hele waarheid. De waarheid was dat het gewoon enorm leuk was om naar hem te kijken. Hoe langer ik stiekem naar hem gluurde, hoe meer ik ervan overtuigd raakte dat dit niet zomaar een jongen was die leek op de jongen uit mijn droom. Nee, dit was dezelfde jongen. De gelijkenis was té treffend. Maar hoe kon dat?

Diep in mijn binnenste voelde ik vreemde kriebels opkomen... Ik vond hem iets te intrigerend voor mijn eigen goed. Maar dat mocht niet. Het kon niet! Ik kon niet zomaar verliefd worden op een volslagen vreemde, die ik van haar noch pluim kende. We hadden niet eens met elkaar gesproken! Trouwens, ik hield met hart en ziel van Dirk! Ik schreeuwde de woorden innerlijk uit, maar het klonk toch minder overtuigd dan anders.

Die avond droomde ik weer...

Ik bevond me in het salon met Cedric. Mijn moeder en de oude viezerik waren in de kamer naast ons verdwenen, waarschijnlijk om te bespreken wanneer het huwelijk zou plaatsvinden, zodat het levende lijk mij nog voor zijn dood zou kunnen bespringen. Althans, zo had mijn beste vriendin, die al twee maanden getrouwd was, het geformuleerd. Ze was zeventien.

"Als je trouwt", had ze samenzweerderig gefluisterd, "bespringt je man je 's nachts." Ik had niet precies begrepen wat ze bedoeld had, maar dat was blijkbaar nodig om kinderen te kunnen krijgen. Maar ik wilde helemaal geen kinderen van die vieze oude vent! Meer had ze me niet willen vertellen, buiten dat het enorm veel pijn deed. Het klonk alleszins niet erg uitnodigend. "Waar dacht u aan?", vroeg Cedric nieuwsgierig.

"Oh, niets bijzonders.", antwoordde ik flauw, betrapt in mijn overpeinzingen.

"Ziet u het zitten om mijn moeder te worden?", vroeg hij spottend.

"Uw moeder?! Hoe bedoelt u?! Ik ben veel te jong om uw moeder te zijn! U bent zelfs ouder dan ik!", schoot ik in paniek.

"Rustig... Rustig! Ik bedoelde dus: ziet u het zitten om met mijn vader te trouwen?", zei hij, terwijl hij me zachtjes op de schouder klopte.

"Oh. Eerlijk gezegd...niet nee."

Ik keek hem aan om zeker te zijn dat ik zijn gevoelens niet kwetste. Ik besloot wat meer informatie te geven.

"Ik bedoel maar...Ik ben zo jong en hij zo oud..."

"U durft te zeggen wat u denkt. Daar hou ik wel van. Al die dames van tegenwoordig hebben geen eigen mening meer. Ze volgen allemaal slaafs hun echtgenoot en houden voor de rest hun mond. A propos, hoe heet u eigenlijk? Want DAAR denkt vader natuurlijk niet aan. Hij meet wel de meisjes hun bekken om zeker te zijn dat ze kinderen kunnen krijgen, maar hun naam vragen, daar denkt hij niet aan!"

"Oh, was het dat wat hij waar hij mee bezig was?"

"Wat?", vroeg hij verwonderd, alsof hij al vergeten was wat hij net had gezegd.

"Dat van dat bekken.", verduidelijkte ik.

"Oh, dat. Dat veronderstel ik, ja. Waarom?", vroeg hij.

Ik vermoed dat hij de vraag enkel stelde om het gesprek verder op gang te brengen.

"Gewoon. Ik weet graag wat mensen met me doen."

Er volgde een zware stilte. Ze bleven nu wel heel erg lang weg, daarbinnen. Niet dat Cedric me verveelde, zeker niet, maar ik voelde me onwennig in de schaduw van zijn knappe, sterke jongenslijf. En dit waren geen gedachten voor een fatsoenlijke dame van adel.

"Ik heet Elaine.", zei ik, in een poging om het gesprek terug op gang te brengen.

"Elaine...", fezelde hij.

Nog nooit had iemand mijn naam zo mooi uitgesproken...

Toen vloog de deur open. Blijkbaar waren de onderhandelingen afgelopen. De graaf en mijn moeder kwamen weer naar buiten.

"Alles is in orde", zei ze, zowel tegen mij als tegen 'haar' graaf,

"Laten we naar huis gaan."

Toen liep helaas de wekker af. Het was weer tijd om op te staan, tanden te poetsen, te eten,... Eigenlijk wilde ik wel weten waar deze droom naartoe ging. Ik wierp half slaperig een oog op mijn wekker. Kwart voor acht al! Hopelijk raakte ik nog op tijd op school. Ik voelde me een wrak, alhoewel ik de hele nacht had kunnen doorslapen. Het was erg verleidelijk om me terug om te draaien en te blijven liggen in mijn warme bed. Ik wist echter dat ik wel moest opstaan vandaag. Ziek zijn was geen optie. Vandaag was er een grote test wiskunde gepland. En wiskunde was nu net het vak waar ik absoluut niets van snapte, hoe hard ik ook probeerde. Daar kwam dan natuurlijk nog eens bij dat die tang me niet kon uitstaan. Ik zat ondertussen volledig in de knoop met de derde vraag, terwijl mijn andere antwoorden ook niet bepaald zouden toegejuicht worden. Toen ik naast me naar Cedric keek, zag ik dat het daar al niet veel beter was... Na de test, toen ik net de vragen zat over te pennen voor Dirk, die naar de dokter was voor een onderzoek, kwam Cedric naast me staan.

"En, hoe heb je het gedaan?", vroeg hij onverschillig.

"De test, bedoel je?", vroeg ik zenuwachtig.

Het was vreemd om zijn stem te horen. En nog vreemder om te beseffen dat die stem in niets verschilde van de stem in mijn droom.

"Ja, natuurlijk. Wat anders?"

"Eh...Ja...Natuurlijk...", stotterde ik. "Tja, die was eigenlijk best wel...slecht. En die van jou?"

"Idem dito." Hij grijsde zijn spottende glimlach, die me veel te vertrouwd overkwam. Ik probeerde hem niet aan te staren, maar wist niet naar waar ik anders moest kijken. Weer viel er zo'n drukkende stilte, zoals toen in mijn droom. Dit keer doorbrak Cedric die stilte.

"Weet je", zei hij zonder me aan te kijken. "Ik heb al de hele tijd het gevoel dat ik je ergens van ken." Wie weet hoe dicht hij bij de waarheid zat, dacht ik. Normaal zou ik zeggen: had je nu echt niks beter kunnen bedenken als die cliché-versiertruc?! Maar nu leek me dat ongepast. Hij probeerde me niet te versieren. Daarvoor leek zijn opmerking te oprecht.

"Ja", zei ik, "Ik heb soms ook die indruk."

"Hoe heet je eigenlijk?", vroeg Cedric.

"Elaine.", zei ik.

"Elaine, dat is een mooie naam."

Ik begreep de uitdrukking op zijn gezicht niet helemaal. Was dat...

verbazing? "Toch vreemd, ik...", begon hij.

"Hallo Cedric!", zei Rosalie, op haar verleidelijkste toontje.

Typisch. Zoals altijd moest zij zich weer op het foute moment bemoeien met mijn conversatie.

"Hallo...Eum...", zei hij.

"Rosalie. Rosalie Carlier. We zitten bij elkaar in de les. Je hebt vast al van me gehoord."

"Eerlijk gezegd niet, nee.", antwoordde hij arrogant.

Ik vond het heerlijk hoe hij Rosalie de mond snoerde. Zoiets zou Dirk nooit doen. Rosalie trok een geschokt gezicht. Ze was compleet overdonderd door zijn brute uitval.

"Luister Elaine, ik moet gaan. Ik zie je nog wel, Ok?"

Hij wierp Rosalie een vijandige blik toe, alsof ze net een belangrijke vergadering had gestoord.

"Ok. Tot morgen.", antwoordde ik, lichtjes beteuterd omdat ons gesprek zo snel beëindigd was.

"Ik denk dat ik ook maar eens opstap", kigde Rosalie. "Vergeet je niet deze papieren aan Dirk te geven? Je weet wel, JE VRIENDJE?", zei ze luid.

Oh, wat wilde ik dat ze dat niet gezegd had. Het was zo smerig tegenover Dirk, maar toch had ik liever gehad dat Cedric dacht dat ik vrij was. Niet dat ik iets met hem wilde, maar misschien zei hij nu nooit meer iets tegen me en dat wilde ik absoluut niet. Ik praatte graag met hem. Ik wilde hem echt leren kennen, als vriend dan.

En misschien kon ik op die manier ook mijn mysterieuze dromen ontrafelen. Ik was niet de enige die er zo over dacht. Je kon de teleurstelling zo van zijn gezicht aflezen.

"Dag Cedric.", giechelde Rosalie.

"Dag Amelie.", beantwoordde Cedric nauwelijks de groet.

"Rosalie!", snauwde Rosalie, op haar tenen getrapt.

"Oh, sorry.", verontschuldigde hij zich, volledig ongemeend. Hij wist goed genoeg hoe ze heette. Hij had het gewoon gezegd om haar wat te jennen. Vanonder zijn haarlijn zag ik een geamuseerde twinkeling in zijn ooghoeken. En ik, ik vond het heerlijk!

"Snob.", siste Rosalie nog tussen haar tanden.

De manier waarop Cedric afrekende met Rosalie's arrogante gedrag was verbazend gewoon! En toch had hij diezelfde zelfverzekerde blik en dezelfde arrogante, ietwat hooghartige uitstraling. Maar bij hem was het echt.

Hij verdiende de klasse die hij uitstraalde. Rosalie daarentegen hulde zichzelf in slettige merkkledij die een fortuin moet hebben gekost, maar het blijft ordinair. Rosalie had geen klasse, enkel geld en arrogantie. Verder kwam het gesprek niet, dankzij haar. Zwijgend gingen we elk onze eigen weg. Cedric begaf zich op zijn spiksplinternieuwe scooter naar huis en ik vertrok met de fiets naar Dirk, alhoewel ik er vandaag echt geen zin in had. Ik voelde me rotslecht en dodelijk schuldig, alhoewel er niets gebeurd was tussen Cedric en mij. Toch was me de spanning wel opgevallen, die vanaf het eerste moment tussen ons hing. Ik probeerde de ontmoeting weg te wapperen als een onschuldig gesprek. Het klikte gewoon vriendschappelijk. Daar was toch niets mis mee? Het was gewoon vreemd om bij hem te zijn vanwege die dromen. Van zodra ik daar duidelijkheid over had, konden we dat achter ons laten en zou de spanning hoogstwaarschijnlijk wegvallen. Bij Dirk deed ik alsof er niets aan de hand was. Ik knuffelde en zoende hem à volonté, maar toch minder overtuigd dan anders. Toen ik later op de dag naar huis reed, was ik in gedachten verzonken.

Daardoor lette ik waarschijnlijk niet goed op... Plotseling... Een klap... Mijn fiets schoof weg... Gierende banden...

"Haast jullie een beetje! Binnen vijftien minuten komt het gevolg van de graaf haar ophalen!", snauwde moeder.

"Moeder, kalmeert u nu toch! Er is echt geen haast bij, hoor!"

"Ik hoop dat u die arrogante houding laat varen als u straks voor het altaar staat! Soms vraag ik me echt af wat u eigenlijk wilt. Die man kan u alles geven wat u wilt. U zal juwelen krijgen, kleren, een prachtig huis!"

"En een lelijke oude vent!"

"Jij verwend, ondankbaar nest! Na alles wat ik voor je gedaan heb!"

"En wat heeft u dan precies voor mij gedaan, moeder?", zei ik, met een arrogant glimlachje. Moeder hief haar hand omhoog om me een klap in mijn gezicht te geven, maar liet de hand na enkele cruciale seconden weer zakken. De hedendaagse ik vroeg zich ondertussen af hoe zo'n zachtaardige vrouw in haar vorig leven zo'n kreng kon geweest zijn.

"Normaal gezien zou ik u een klap in het gezicht moeten verkopen", verklaarde moeder. "Maar dan loop ik het risico dat de graaf u niet meer wil omdat u te lelijk bent."

"Heb ik even geluk zeg!", reageerde ik zo sarcastisch mogelijk. "En hij is toch wel zeker zo'n schoonheid?"

"Wat is er in godsnaam met u gebeurd?! Vroeger durfde u amper uw mond open te doen tegen mij!", snikte ze, gespeeld gekwetst.

Het maakte echter weinig indruk op me.

"Tja, dan werd het hoog tijd dat dat veranderde! En gebruik de naam van de Heer niet om lelijke dingen te zeggen!", snauwde ik. Ik begon mezelf sympathiek te vinden. Erg sympathiek zelfs. Cedric houdt van dames die opkomen voor hun mening, dacht mijn voorgangster verliefd, en niet van tutjes.

"Meesteres, het gevolg van de graaf is gearriveerd. Men droeg mij op u mee te delen dat de graaf in toestand van ziekte verkeert, maar er toch op staat dat de jonkvrouw naar het landgoed begeleid wordt."

"Maar...Betekent dat...dat het huwelijk niet doorgaat?!"

Ze raakte volledig over haar toeren bij de gedachte alleen al.

"Dat...Dat weet ik niet, meesteres. Dat hebben ze mij niet meegedeeld."

De bode raakte volledig in paniek, omdat hij wist dat zijn meesteres niet van dit soort antwoorden hield.

"Hoe?! Je weet het niet?! Wat is dat nu weer voor onzin?! Waar heb ik eigenlijk personeel voor?!", krijste ze. "Ik zou jullie allemaal op straat moeten zetten!!!"

De bode hield zijn mond. De man zou er ditmaal goedkoop vanaf komen. Moeder was veel te overstuur om aan iets anders te denken dan aan mijn nakende huwelijk, dat misschien niet doorging. Oh, ik hoopte echt dat het waar was! Moeder stormde als een gekkin naar buiten, duidelijk overstuur! "Als ik hier niet alles zelf doe!", sakkerde ze.

Het hoogstaande lid van de High Society waggelde woest de gang door en begon tegen haar gasten te brullen in een wel heel ondeftig taaltje.

"Laat maar, moeder, ik ga wel met ze mee.", zuchtte ik.

De reden waarom ik me zo gewillig ter beschikking stelde, was duidelijk: ik was moeders egoïsme en commentaar meer dan beu. En daarbij, de graaf was toch ziek. Het huwelijk kon dus voorlopig niet plaatsvinden. Zodoende kon hij me ook niet aanraken met zijn vieze varkenspoten. En misschien was Cedric er wel! Ik glunderde bij die gedachte, al begreep ik zelf niet goed waarom. Ik kende hem amper. En inderdaad, toen ik na een lange reis arriveerde in mijn toekomstige woonst, stond hij me op te wachten aan de poort.

"Goedemorgen, lieve juffrouw. Mijn vader heeft me opgedragen hem te vervangen voor de duur van zijn ziekte. Hij vraagt u om vergiffenis. Ik hoop dat u hier een aangenaam verblijf zult hebben en dat mijn gezelschap u niet teveel zal vervelen." Hij nam mijn hand en drukte er teder een kus op.

Charmant, zoals gewoonlijk.

"Zeg tegen uw vader dat ik hem met veel plezier vergeef en bedank hem voor uw charmante gezelschap."

In die tijd was dat al een vrij gewaagde opmerking.

"Juffrouw toch. Flatteer mij niet zo. Ik ben het niet waard."

Hij maakte daarbij een diepe buiging, waardoor zijn sluike blonde haren heel even uit de plooi vielen. Hij zei dit duidelijk enkel omdat het van hem verwacht werd, en niet omdat hij het meende. Het was zo te zien dat hij ten zeerste geveleid was door mijn opmerking.

"Zal ik u even rondleiden? Rondom het huis bevindt zich een wonderbaarlijk park."

"Dat zou ik heerlijk vinden, Monsieur!", riep ik uit.

Een wandelingetje in het groen, daar werd ik meestal helemaal vrolijk van. En het gezelschap van Cedric zou zeker geen kwaad kunnen...

"Fantastisch! Maar... Eerst en vooral gaan we naar mijn vader. Hij vroeg me u naar zijn kamer te begeleiden zodra u gearriveerd was. Zo kan hij u toch nog begroeten, vanuit zijn ziekbed weliswaar."

"Oh.", reageerde ik ontgoocheld.

Ik had gehoopt dat ik die vieze oude man niet teveel zou moeten zien zolang hij ziek was.

"U lijkt niet erg enthousiast. Is er iets mis?"

"Nee, nee, natuurlijk niet.", antwoordde ik verstrooid.

"Luistert u eens even naar me, jonkvrouw Elaine!", zei Cedric streng. "Gaat u even zitten!" Net zoals de vorige keer nam ik het zeteltje in de linkerhoek van het luxueuze salon. Cedric nam plaats in de fluwelen stoel tegenover me. Hij keek me aan met een strenge blik.

"Uit ons vorige gesprek meen ik vernomen te hebben dat u het moeilijk hebt om mijn vader als toekomstige echtgenoot te aanvaarden. Daar kan ik best inkomen. Ik ben ook van het principe dat een man en een vrouw zouden moeten trouwen uit liefde voor elkaar en niet uit familiale belangen. Maar dit is nu eenmaal hoe de zaken ervoor staan: u trouwt met mijn vader, omdat hij en vooral uw moeder daar belang bij hebben. Maar bovenop uw afkeer voor dit verstandshuwelijk lijkt het mij, tot mijn grote spijt, dat u ook een afkeer tegenover mijn vader ontwikkeld hebt. En dat verdient hij zeker niet.

Mijn vader is misschien niet de jonge, knappe echtgenoot die u zich in uw dromen had voorgesteld, maar hij is wel een goed man.

Dat is toch ook belangrijk, dacht ik zo. Hij zal u altijd goed behandelen en u alles geven wat uw hartje begeert. Dus, ook al bevalt het u niet, u kunt tenminste doen alsof en hem dit pleziertje gunnen, na al wat hij voor u gedaan heeft. Hij haalt u op, zorgt ervoor dat u opgevangen wordt vanaf de eerste minuut dat u door de poort stapt... En als u dit niet voor hem wil doen, doet u het dan voor mij, alstublieft."

"U heeft gelijk.", zei ik na een moment van stilte. "Volkomen gelijk. Brengt u me bij hem.", gaf ik toe.

"Ik dank u, jonkvrouw Elaine.", zei hij, voor de eerste keer echt oprecht. Hij bood me zijn arm aan en leidde me de grote marmeren trap op, die wel oneindig leek te zijn. Eenmaal boven schreden we door een lange gang, tot Cedric halt hield bij een grote, rijkelijk versierde deur. Hij klopte tweemaal zachtjes op de deur. Een oude vrouw, waarschijnlijk de kamermeid, opende de deur.

"Ja, jonge meester?", vroeg ze, met krassende stem.

"Ik breng mijn vader zijn bruid, jonkvrouw Elaine la merveille. Ze wil hem zien." Nu ja, willen was veel gezegd. Ik liet me door Cedric gewillig naar de slachtbank leiden, ja.

"Dag jonkvrouw la merveille. U ziet er weer stralend uit.", fluisterde de graaf.

"Dank u, Monsieur duchêne.", antwoordde ik schuchter.

Ik kon me er moeilijk toe brengen om hetzelfde te zeggen over hem, zeker zoals hij er nu bijlag.

"Kom eens wat dichterbij als u wilt. De koorts heeft mijn ogen verzwakt." Ik schuifelde verlegen wat dichterbij. Waar was opeens die zelfverzekerde Elaine, die altijd opdook wanneer ze bij Cedric was? Die verliet intussen samen met Cedric bijna onopgemerkt de kamer. Deze keer vond ik het echter niet zo erg om alleen achtergelaten te worden bij de graaf. Ik voelde geen afkeer meer. Al wat ik voelde, was medelijden voor die zieke, oude man daar in dat grote bed.

"Ik heb deze stoel hier speciaal voor u naast het bed laten plaatsen.", hijgde hij vermoeid.

Ik begreep de hint en vleide mijn zitvlak neer op de stoel.

"Hoe voelt u zich?", vroeg ik, niet uit interesse, maar puur om het gesprek op gang te brengen.

"Dat valt wel mee", zei de graaf, "Maakt u zich maar geen zorgen over mij."

"Dat doe ik ook niet." Het floepte eruit voor ik er erg in had. Maar ik bedoelde het niet slecht. Echt niet. Deze keer niet.

"Excuseert u mij. Ik bedoelde het zo niet, Monsieur duchêne...ik..."

Ik voelde me ongelofelijk gegeneerd.

"Laat maar, jonkvrouw. Ik weet hoe u het bedoelde. U bedoelde het goed. Ik wilde u iets vragen. Maar eerst en vooral ben ik u een verontschuldiging schuldig."

"Een verontschuldiging, Monsieur? Waarom?"

"Voor de toestand waarin ik me bevind. Het spijt me ten zeerste dat ik u niet kan vergezellen tijdens uw verblijf hier."

"Dat maakt toch niets uit! Ik bedoel, ik heb Cedric, uw zoon, om mij op te vangen. Maar... u wilde mij iets vragen."

"Ja. Tijdens de dag kunt u doen wat u wilt. Cedric zal er vast voor zorgen dat uw verblijf hier op het domein aangenaam verloopt. Ik wil dat u hier gelukkig wordt. Ik wil u maar één ding vragen. Ondanks mijn huidige toestand zou ik ook nog graag van uw gezelschap kunnen genieten. Wilt u mij vereren door 's avonds met mij het avondmaal te gebruiken?"

"Zeker, Monsieur duchêne.", antwoordde ik.

"Ik dank u zeer, lieve jonkvrouw.", glimlachte hij moeizaam. "Ga nu maar zodat ik wat kan rusten."

De oude meid begeleidde me geruisloos naar de deur.

"Ik haal de jonge meester even, meesteres.", zei ze piepend.

Cedric... Cedric had gelijk. De graaf was geen slecht mens. Hij was gewoon een vriendelijke oude man die me gerust probeerde te stellen. Maar dat was toch niet genoeg om met hem te trouwen. Of toch? Was er iets beters dat een meisje van adel, met een beperkt familiefortuin, mocht verwachten?

Ik werd wakker in een ziekenhuis, met de bezorgde blik van mijn ouders op mij gericht.

"Wat... Wat is er gebeurd?", vroeg ik. Mijn hoofd leek wel honderd kilo te wegen.

"Je werd aangereden, Elaine. Je bent meer dan twee uur lang bewusteloos geweest. Het is maar goed dat de chauffeur je onmiddellijk naar spoed heeft gebracht. Je hebt een lichte hersenschudding, maar de dokters hebben besloten om je nog een paar nachten in observatie te houden, omdat je zo lang bewusteloos bent geweest.", zei moeder bezorgd.

"Dirk... Weet Dirk het al?", fluisterde ik.

"Wil je dat we hem bellen?", vroeg moeder.

"Ja.", antwoordde ik flauwtjes.

"Ok. Vake, bel jij even naar Dirk? Het nummer staat in mijn GSM. Hier. Ik zal ondertussen de chauffeur verwittigen dat Elaine is ontwaakt."

Mijn ouders verlieten de kamer, wat ik amper merkte doordat mijn hoofd op springen stond. Na enkele minuten kwam mijn moeder terug met een onbekende man, die gevolgd werd door ... Cedric. De man begon een onsamenhangende uitleg over hoezeer het hem speet en dat hij me echt niet gezien had. Hij vroeg hoe het met me ging.

"Valt best wel mee.", antwoordde ik afwezig.

Als ik moeite had gedaan om hem wat beter te bekijken, zou ik zeker opvallende gelijkenissen met de graaf ontdekt hebben. Maar ik had enkel oog voor Cedric. Dit was toch wel een heel ongeloofwaardig toeval! Cedric nam rustig plaats op het bed.

"Wel vreemd dat we elkaar twee keer op een dag tegenkomen. En zeker op deze manier." Ik knikte.

"Ben je zeker dat het echt wel gaat?", vroeg hij bezorgd.

"Ik leef toch nog?", grapte ik. Hij glimlachte groen.

"Dat is maar goed ook! Ik zou het mezelf nooit vergeven!"

We keken elkaar doordringend in de ogen. Op dat moment stormde Dirk de kamer binnen met een grote bos rozen.

Daar had hij waarschijnlijk zijn laatste geld aan uitgegeven. Wat was hij toch schattig! Hij spurte naar me toe en legde voorzichtig zijn hoofd op mijn buik.

"Ben je ok?", vroeg hij ongerust.

"Dat gaat wel.", zei ik geruststellend.

Mijn bed begon alleen wat overbevolkt te raken.

"Dit is zeker dat vriendje van je?", vroeg Cedric, schijnbaar geïrriteerd.

"Ja.", zei ik, "Dit is Dirk. Dirk, je kent Cedric? Zijn vader heeft me aangereden."

Dirk bekeek Cedric even minachtend en legde dan zijn hoofd terug waar het lag. Het was duidelijk dat die twee elkaar niet echt mochten. Cedric stond onwennig naast mijn bed. Hij wenkte zijn vader.

"Ik denk dat ik maar eens opstap. Vader, kom je? Ik denk dat Elaine nog wat wil rusten."

"Ok. Bedankt dat je nog even langskwam."

"Dat was wel het minste wat ik kon doen. Wil je dat ik je boeken morgen breng?"

"Die breng IK wel!", zei Dirk vastbesloten.

"Oh...Euh...Tot...Als je weer beter bent dan zeker?"

"Ja. Dag Cedric."

"Dag jongedame. Veel beterschap.", zei zijn vader nog, die blijkbaar met een enorm schuldgevoel kampte.

"Dag, Meneer. Bedankt voor uw bezorgdheid."

"Dat spreekt vanzelf, juffrouw. Het is het minste dat ik kon doen."

Met deze woorden verlieten Cedric en zijn vader de kamer.

"Ik mag die kerel niet.", deelde Dirk zakelijk mee.

"Da's duidelijk. Je kon tenminste beleefd zijn.", zei ik geërgerd.

"Wat wil je? Waarom hangt die kerel altijd rond jou te draaien?", vroeg Dirk achterdochtig.

"Hallo?! Zijn vader heeft me aangereden en ze hebben me hier naartoe gebracht!"

"Nu nog mooier! Die kerel rijdt je aan en jij verdedigt hem?!", schreeuwde hij onbegrijpend.

"Het is niet zo dat hij dit ongeval opzettelijk veroorzaakt heeft! En daarbij, hij reed toch niet?! Ben jij hier eigenlijk uit bezorgdheid of kom je enkel ruzie maken?! Want dan kan je voor mijn part wel weer naar huis gaan!"

"Natuurlijk ben ik hier uit bezorgdheid. Ik mag hem alleen niet!"

"Ik moet Rosalie ook niet.", reageerde ik bitsig.

"Dat is iets totaal anders.", zei hij verontwaardigd.

"Oh ja? En hoe is dat dan anders, als ik vragen mag?"

"Rosalie is mijn vriendin. En ze loopt ook niet als een hondje achter me aan."

"Goede mop. Trouwens, Cedric is ook mijn vriend. Dus, ga je hem aanvaarden of niet?"

"Sorry, dat wist ik niet."

Er viel een stilte. Dirk keek in gedachten verzonken naar de grond.

"Ik zal het proberen. Echt waar!", beloofde hij schuldbewust.

"Ik probeer het ook met Rosalie, echt waar! Ik zeg niet dat het altijd zo goed lukt, maar ik probeer het wel."

"Ik weet het wel."

"Vind je het erg dat ik even rust? Ik ben compleet uitgeput."

"Ok. Ik blijf wel bij je tot je slaapt."

"Da's lief..."

Al gauw viel ik in slaap...

"En, jonkvrouw? Was het draaglijk?", vroeg Cedric spottend.

"Dat viel best mee, heer. En u hoeft me niet zo op de vingers te tikken."

"Ik tik u niet op de vingers."

"Daar leek het anders sterk op."

"Dat spijt me dan ten zeerste, jonkvrouw. Mag ik u mijn excuses aanbieden?"

Terwijl hij dit vroeg, speelde er een plagerig glimlachje om zijn lippen.

"Dat mag u zeker!", drong ik aan.

Hij mocht dan misschien een grapje maken, ik meende het wel degelijk serieus. Ik was behoorlijk op mijn tenen getrapt en vond dat een verontschuldiging hier wel op zijn plaats was.

"Goed, jonkvrouw. Ik bied u mijn excuses aan. Kunt u mij alstublieft vergeven?"

Hij sprak de woorden op een plechtige manier uit en staarde ongegeneerd in mijn ogen. De plagerige glimlach verdween echter geen moment van zijn lippen. Zijn blik bracht me in de war. Ik voelde hoe mijn hart in een hogere versnelling begon te slaan.

"Goed dan. Gaat u me nu nog dat park tonen of niet?", commandeerde ik opdringerig. Ik voelde me zenuwachtig in zijn aanwezigheid. Zeker als hij me zo vrijpostig bleef aanstaren.

"Zeker, jonkvrouw, zeker!", lachte hij.

Cedric bood me zijn arm aan. Ik greep hem brutaal vast.

Het park was inderdaad prachtig. Een brede, kronkelende laan strekte zich uit over het hele park. Het park zelf bestond uit een groot bos vol romantische lantaarntjes en bankjes.

"Wilt u het allermooiste zien dat mijn vader bezit?", vroeg Cedric plots.

"Graag, Monsieur."

"Luistert u eens. We kennen elkaar nu wel goed genoeg om dat formele gedoe achterwege te laten. Wanneer er gasten of personeel in de buurt zijn, noemt u mij maar Monsieur, maar wanneer we alleen zijn kunt u mij gerust gewoon Cedric noemen."

"Oh. Noemt u mij dan ook maar gewoon Elaine."

"Goed, Elaine. Zullen we dan maar?"

"Zeker, Cedric.", lachte ik opgelucht.

Ik had nog nooit iemand ontmoet die niet van me verwachtte dat ik me constant aan de regels van het protocol hield. Hij bracht me naar een pracht van een paviljoen, dat uitpuilde van de exotische planten en tropische vogelsoorten.

"Zoiets moois heb ik nog nooit gezien!"

"Ik ben blij dat het u bevalt! Wilt u ze voederen?"

"Ja! Kan dat dan?", vroeg ik opgewonden.

"Tuurlijk! Kijk!" Cedric nam mijn hand vast en strooide er wat vogelzaad in. De aanraking van zijn hand op de mijne veroorzaakte een onbekende sensatie in mijn binnenste.

"Niet bang zijn.", zei hij, omdat ik sidderde.

"Natuurlijk niet. Waarom dacht u dat dan?"

Ik probeerde zelfverzekerd over te komen, maar ik moest zelf toegeven dat ik er niet echt in slaagde. Hij keek me veelbetekenend aan, weer met dat sensuele, spottende schuine glimlachje van hem. Had hij me nu door? Wist hij wat ik voelde als hij me aanraakte? Nee, dat kon niet. Hoe kon hij weten wat ik voelde, als ik het zelf niet eens wist? Het enige dat ik wist, was dat ik nog nooit zoiets gevoeld had voor iemand anders. Twee exotische vogels landden op mijn hand. Zulke mooie kleuren! Ik had nog nooit eerder zulke prachtige vogels gezien!

"Vanwaar komen deze kleine wondertjes?"

"Ergens uit Afrika, geloof ik. Ze zijn mooi, niet?"

"Mooi?! Ze zijn wonderbaarlijk, gewoonweg schitterend! Kleine juweeltjes zijn het! Zo'n uitzonderlijke schoonheid heb ik nog nooit gezien!"

"Ik wel.", zei Cedric geheimzinnig.

"Dat zal dan wel in een heel ver, magisch land geweest zijn.", droomde ik hardop.

"Toch niet."

"Waar dan wel? Toch zeker niet hier, op dit domein?"

"Toch wel.", grijnsde hij.

"Hoezo?! Dan heeft u tegen me gelogen!", riep ik verbouwereerd uit.

"Hoezo?", vroeg Cedric onbegrijpend.

"U heeft me gezegd dat dit hier het mooiste was dat uw vader bezat. Dan kan het normaal gezien toch niet dat er op dit domein zich iets bevindt, dat nog mooier is?"

"Toch wel."

"Dan heeft u me niet het mooiste laten zien dat uw vader bezit."

Ik was teleurgesteld. Als Cedric me niet het mooiste liet zien dat zijn vader bezat, en me daarbij liet geloven dat hij het toch deed, dan vertrouwde hij me niet. Wat had ik dan in godsnaam verkeerd gedaan? Hoe had ik dan zijn vertrouwen beschaamd?

"Toch wel.", antwoordde hij resoluut.

"Maar... Dat moet u me dan toch even verklaren."

"Wel, niet alles wat zich op dit domein bevindt, is mijn vaders bezit.", verklaarde hij. "Of... nog niet alleszins."

"Oh, nee?", vroeg ik onbegrijpend. Hij sprak weer in raadsels.

"Nee.", verzekerde hij.

"Dat snap ik niet. Wat kan er, op dit domein, dat uw vader niet bezit, mooier zijn dan dit?"

Cedric legde zachtjes zijn andere hand op mijn schouder en draaide me om, met mijn gezicht naar hem toe. Hij stond op. Ik deed hetzelfde. Hij keek me doordringend aan met diepblauwe, twinkelende ogen.

Toen zei hij, zacht fluisterend: "U. U bent het mooiste wat ik ooit gezien heb."

Toen nam hij me in zijn armen en drukte zijn lippen op de mijne... Lang, vurig en zelig...

"Juffrouw, juffrouw!"

"Mmmm..." Slaperig opende ik één oog.

"Ik kom uw avondmaal brengen.", glimlachte de verpleegster.

"Oh...", gromde ik.

Ik opende mijn ogen volledig nu en keek de kamer in. Dirk was blijkbaar al naar huis gegaan.

"Weet u hoelang ik geslapen heb?"

"Dat zou ik niet kunnen zeggen. Zo'n goed beeld heb ik niet van al mijn patiënten."

"Spijtig. Bedankt voor het eten."

"Graag gedaan! Daar word ik voor betaald!", zei ze lachend.

"Toch bedankt!"

De verpleegster verliet glimlachend de kamer.

Vreemd genoeg verlangde ik na die droom naar Dirk. Ik wou dat hij nog hier was. Ik at mijn avondmaal in stilte en voelde me verschrikkelijk eenzaam. Ook al hield ik van twee jongens tegelijk. God, waar was ik mee bezig?! Nu beweerde ik al dat ik van Cedric hield! Dat was compleet onzinnig. We hadden elkaar op en al twee keer gesproken. Ik vond het al bizar genoeg dat ik hem nu al als een vriend beschouwde. Normaal gezien liet ik mensen niet zo snel dichtbij komen, maar op de één of andere manier boezemde hij me vertrouwen in. Maar vriendschap is nog geen liefde. Het kwam allemaal door die vreemde dromen. Telkens als ik droomde, was ik achteraf compleet in de war. Gooi daar nog wat pijnstillers bovenop, en je hebt een cocktail van waanzinnigheid om 'u' tegen te zeggen. Een mens zou voor minder gek worden. Trouwens, als ik dan toch zo van Cedric hield, waarom miste ik Dirk dan zo?!

"Hey.", verstoorde een stem mijn gedachte. Dirk wandelde verlegen de kamer binnen. Hij voelde zich duidelijk schuldig over iets.

"Ik heb voor je bijgeschreven."

Hij diepte een stapel papieren uit zijn boekentas op, die hij onhandig begon te sorteren.

"Dat is lief.", antwoordde ik met mijn mond vol.

Ik was blij dat hij er was, en dat we voor een keer alleen waren. Dat leek eeuwen geleden. Zijn aanwezigheid kalmeerde mijn overspannen zenuwen wat. Voorzichtig schuifelde hij tot bij het bed, waar hij zich op de voorziene stoel neerveleide.

"Hoe laat is het?", vroeg ik slapjes.

Dirk keek op zijn horloge.

"Vijf uur."

"En welke dag zijn we?"

"Dinsdag. Waarom?", vroeg Dirk verward.

"Dan heb ik bijna vierentwintig uur geslapen!"

"Dan zal je wel moe geweest zijn."

Hij keek me gedurende lange tijd doordringend aan. Ik wist niet hoe te reageren en wachtte geduldig tot hij me zou vertellen wat er op zijn maag lag.

"Elly...", begon hij moeilijk.

Hij wilde me iets vertellen, maar hij vond niet echt de juiste woorden.

"Sorry. Sorry voor gisteren. Het was echt niet mijn bedoeling om jou... of die kerel..."

"Cedric.", zei ik kordaat. Onmiddellijk daarna besepte ik dat ik geen enkele reden had om zo naar hem uit te halen.

"Het geeft niet. Ik weet wel dat je het niet meende.", zei ik, nu op een veel zachtere toon.

"Ja, maar jij hebt je rust nodig en ik kom ruzie maken. Dat had ik niet mogen doen." Zijn ogen stonden droevig.

"Ik zei toch al dat het in orde was.", glimlachte ik, terwijl ik hem een zoen op zijn voorhoofd gaf. Daarna nam ik zijn hoofd in mijn armen en wiegde hem voorzichtig heen en weer. Dirk begon zachtjes te huilen. Hij sloeg zijn armen rond mijn middel. Ik streelde door zijn zachte haren en snikte ingehouden mee.

"Ik zie je zo graag...", begon Dirk. "En ik ben zo bang om je te verliezen. Vandaag was het bijna zover... Ik was je bijna voorgoed kwijt. Toen je vader me opbelde en vertelde dat je een ongeval had gehad, toen... ik... Ik zou niet weten wat ik zonder jou zou moeten doen."

"Je bent me niet kwijt, Dirk. Ik leef nog. En ik... ik zou ook niet weten wat ik zonder jou zou moeten doen. Ik zie je ook graag.", snikte ik, naar adem snakkend. Toen ging Dirk weer rechtop zitten. Hij glimlachte melancholisch naar me. Plots begon hij wild in zijn zak te graaien, alvorens een pakje papieren zakdoekjes tevoorschijn te toveren. Dan begon hij met fluwelen hand mijn betraande gezicht af te drogen. Hij schoof zijn stoel wat dichterbij het bed en verlegde zorgvuldig mijn hoofdkussen. Dit was nu typisch Dirk. Altijd lief en zorgzaam. Soms misschien een tikje overbeschermend, maar dat vergaf je hem met veel plezier. Dat was nu eenmaal Dirk. Zijn grootste gebrek was eigenlijk zijn grootste troef. Die eeuwige overdreven bezorgdheid maakte hem zo enorm schattig, dat je niet anders kon dan hem gewoonweg doodknuffelen. En dat deed ik dan ook meestal. Ondertussen was Dirk klaar met mijn kussen op te schudden, en keek me doordringend aan met verliefde donkerbruine ogen. Onze lippen raakten elkaar zachtjes en al zoenend brachten we het komende halfuur door.

"Excuseer.", zei de zuster nors.

Het was een andere dit keer. Niet de jonge goedlachse verpleegster die eerder was langsgekomen, maar een dikke, misprijzende vrouw van middelbare leeftijd. Aanvankelijk hoorden we haar niet eens binnenkomen, zo gingen we op in elkaar.

"Excuseer, jongeman.", herhaalde ze haar verzoek.

"Oh, excuseer." Dirk bloosde, terwijl hij zijn haar terug in de plooi legde.

"Wilt u de kamer verlaten, alstublieft, zodat wij de juffrouw kunnen meenemen voor een aantal tests? Daarbij, het bezoekuur is voorbij."

"Oh... ja... jaja... natuurlijk. Ik ging juist vertrekken.", stamelde hij.

"Ja, dat zal wel."

Ze bekeek Dirk, alsof hij een insect was dat zo snel mogelijk vertrappeld moest worden.

"Tot morgen, Elly. Ik hou van jou."

Dirk gaf me nog een vluchtige kus op mijn wang, alvorens met zijn rugzak de kamer te verlaten.

"Laat maar open.", commandeerde ze nog. Dirk knikte, zonder de norske verpleegster aan te kijken. Bruut gooide ze de dekens open. Ik rilde van de kou. Het was verbazingwekkend hoe ze me aan zo'n snel tempo toch nog voorzichtig in een rolstoel kon zetten. Gehaast duwde ze me door de deur. Aan een duizelingwekkende snelheid werd ik ontvoerd door de gendarme. Waar naartoe? Geen flauw idee. Veel uitleg kreeg ik niet.

"Het zou beter voor je zijn als je niet zomaar iedereen aan je liet zitten."

Wel heb je ooit, dacht ik, wat een pretentie heeft dat mens?!

"Dirk is mijn vriendje.", probeerde ik zo normaal mogelijk te zeggen.

"Jij bent nog veel te jong om vriendjes te hebben.", protesteerde ze.

Ik besloot om niet meer te reageren. Ze was tenslotte mijn moeder niet. Dat mens had absoluut het recht niet om zich te bemoeien met mijn liefdesleven. Ze reed me een kamer binnen, waar de dokter al ongeduldig stond te wachten. Hij wilde wat bloed van me en zou een aantal scans maken. Mij was het allemaal eender. Al begon ik me wel slaperig te voelen. Toen ik dit meedeelde aan de dokter, verzekerde hij me dat het niet langer dan een uurtje in beslag zou nemen. Volgens mij duurde het langer, veel langer. Het leek in ieder geval een eeuwigheid te duren. Na de tests bracht de verpleegster me terug naar mijn kamer. Woensdag zou ik de testresultaten kennen. Ik was er vrij gerust in. Eigenlijk kon het me allemaal niet zoveel schelen. Het enige dat ik wilde, was mijn bed en slapen.

En dromen. Over Dirk...

Op de één of andere manier was ik in mijn bed beland. Hoe ze me erin hebben gekregen, wist ik niet meer. Ik was al te ver weg in dromenland, vrees ik. Of moet ik zeggen: op negentiende eeuws domein?

De avond was perfect verlopen. Nadat Cedric me omhelsd had in het paviljoen, had hij me zwijgend naar zijn vaders vertrekken gebracht. Ik had daar echter geen acht op geslagen. Ik voelde teveel vlinders in mijn buik. Ik had het avondmaal met de graaf gebruikt en ik voelde dat hij er van had genoten. We hadden nog lang gepraat, over het landgoed, mijn verblijf hier, mijn moeder,... Ik apprecieerde het ten zeerste dat hij het niet over het huwelijk had gehad.

"Lieve jonkvrouw", had hij gezegd. "Ik ben zo blij dat u er bent. U maakt mijn domein weer levendig. Uw schoonheid komt iedereen ten goede."

"Dank u, heer duchêne.", had ik blozend geantwoord.

"Gaat u nu maar.", glimlachte hij, terwijl hij voorzichtig mijn hand beetnam.

"Ik moet nu rusten. Maar weldra zal ik beter zijn."

"Dat is goed.", had ik bevestigend geantwoord, maar ik wist niet of ik het wel meende. Enerzijds was het goed dat de oude man weer beter werd, want ergens voelde ik wel sympathie voor hem. Maar er was ook een keerzijde aan de medaille. Als de graaf weer gezond werd, zou ik overdag niet meer de hele tijd bij Cedric kunnen zijn. De oude man zou dan waarschijnlijk de hele dag met me willen optrekken, zoals oorspronkelijk gepland was. En er was nog iets... Als de graaf genezen was, kwam mijn grootste nachtmerrie dichterbij... Mijn huwelijksdag. Maar zover was het voorlopig nog niet.

"Goedenacht, lieve jonkvrouw.", fluisterde hij.

"Goedenacht, heer." Daarna had hij de dienstbode verwittigd dat ik klaar was. Geduldig wachtte ik hem op. Maar de dienstbode kwam alleen terug. Vragend had ik haar aangekeken.

"De jonge meester heeft me opgedragen om u uw kamer te tonen, meesteres. Hij verontschuldigt zich."

Dit klonk helemaal niet als Cedric. Cedric, de eeuwige gentleman, die een ander zijn verplichtingen liet nakomen? Hier klopte iets niet. Toch besloot ik om er niet te veel aandacht aan te schenken.

Morgen zou hij vast zijn afwezigheid verklaren. De oude vrouw bracht me naar mijn kamer, waar mijn bagage reeds klaar stond. Daarna keerde ze terug naar de kamer van de graaf. Ze liet me echter niet aan mijn lot over. "Ik zal iemand sturen. Voor uw jurk.", had ze gestameld.

Ik had er niet zoveel van begrepen. Maar inderdaad, nog geen vijf minuten nadat ze me had verlaten, werd er op de deur geklopt. Eigenlijk hoopte ik dat het Cedric was, die me ondanks zijn drukke bezigheden, alsnog goedenacht kwam wensen. Maar toen ik mijn kamerdeur opende, zag ik drie jonge kamermeisjes. Ik was wat teleurgesteld dat het Cedric niet was, maar ergens had ik dat al wel kunnen raden. Het was immers niet gepast om zomaar ongevraagd te komen aankloppen aan de vertrekken van een dame. Ik gebood hen dan maar binnen te komen en even later holpen ze me met behendige handjes uit mijn jurk plus onderkledij. Ze hijsten me in mijn nachtkleed en schikten mijn juwelen in de kast. Ook hadden ze mijn toilettafel netjes geordend met al mijn eigen spulletjes. Nadat ze mijn kapsel gedissecteerde hadden, verlieten ze stilzwijgend mijn vertrekken. Als ik wat verder de gang in gekeken had, zou ik hen alledrie in Cedrics kamer hebben zien verdwijnen. Maar ik was te uitgeput om iets anders dan mijn gigantische bed op te merken. De volgende ochtend zat ik aan de ontbijttafel peinzend te wachten tot Cedric zou opdagen. Na een kwartier kwam hij eindelijk. "Goedemorgen.", zei ik vrolijk.

Cedric reageerde niet op mijn uitval. Hij staaarde wezenloos voor zich uit. Hij had grote, donkere kringen rond zijn ogen. Blijkbaar had hij vannacht niet al te veel geslapen.

"Ik zei: goedemorgen!", herhaalde ik luid.

Plots schoot hij wakker. Hij keek me streng aan. Zijn ijskoude blik was om bang van te worden. Ik snapte het niet. We waren toch vrienden? Had ik soms iets verkeerd gedaan?

"Luister, jonkvrouw."

Waarom noemde hij me nu opeens weer jonkvrouw? We hadden toch afgesproken om elkaar gewoon bij de voornaam te noemen?

"Het heeft geen zin om verstopperijtje te spelen. Wat gisteren gebeurd is, mag nooit meer gebeuren."

"Maar wat dan? Wat heb ik verkeerd gedaan? Zeg me waarom u boos op me bent! Zeg het me!", schreeuwde ik wanhopig.

Plotseling verzachtte zijn blik.

"U... U treft geen schuld. Ik ben het die uw eer geschonden heb.", stotterde hij.

"Maar... Hoe zou u mijn eer kunnen geschonden hebben?", vroeg ik verbaasd.

"Uw discretie siert u, maar ik ben er vast van overtuigd dat u zich die kus van gisteren nog herinnert.", fluisterde hij vastberaden.

Kus? Wat was in godsnaam een kus?! Bedoelde hij misschien wat er gisteren in het paviljoen gebeurd was? Ik schaamde me voor mijn onwetendheid. Wat had mijn vriendin me ook weer verteld? Dat kussen iets was dat je man deed voor hij je besprong. Meer had ze niet willen vertellen, buiten dan dat het afschuwelijk was. Maar... als het waar was wat ze zei, dan kon het toch niet dat Cedric dat had bedoeld?! Hij had zich vast vergist. Ja, vast wel! Want het was niet afschuwelijk geweest. Het had zelfs heerlijk aangevoeld. Ik had een onbekend, warm tintelend gevoel over mijn hele lichaam gekregen. En daarbij, als het klopte wat mijn vriendin me verteld had, dan had Cedric me gisteren willen bespringen! Dat kon niet! Ik kon en wilde niet geloven dat Cedric me zoiets vreselijk had willen aandoen!

"Elaine!", riep Cedric wanhopig. "Heeft u me gehoord?!"

"Oh... Eh... Ik... Ja, natuurlijk. Wat zei u ook alweer? Ik was even in gedachten verzonken."

"Dat heb ik gemerkt! Het leek wel alsof u zich op een andere planeet bevond! U herinnert zich gisteren toch nog?!"

"Ja, natuurlijk!", riep ik verontwaardigd uit.

Plotseling werd ik echter overvallen door een twijfelgevoel.

"U bedoelt toch wat er gebeurde in het paviljoen, niet?", vroeg ik voorzichtig.

"Ja, natuurlijk.", antwoordde hij geïrriteerd. "Hoeveel keer heb ik u gekust misschien?!"

"Excuseert u mij.", zei ik bedeesd, terwijl ik mijn blik naar de grond richtte.

"Excuseer, zo had ik het niet bedoeld. Ik wilde niet tegen u schreeuwen.

Vergeeft u mij."

"Ik vergeef het u."

"Ik dank u zeer. Maar ik hoop dat u me begrijpt. Door u, mijn vaders verloofde te kussen, heb ik een zware misstap begaan. Ik heb niet alleen uw en mijn eer geschonden, maar ook en vooral de eer van mijn vader. Het beste zou zijn dat we elkaar niet meer zouden zien, maar ik heb mijn vader beloofd om u overdag te begeleiden. En ik ben een man van mijn woord.

Begrijpt u dat?"

"Dat begrijp ik.", fluisterde ik droef.

"Dank u, jonkvrouw. U bent te goed.", dankte hij, melancholisch glimlachend.

"Laten we nu maar eten."

IK knikte en verbeet mijn tranen. We deelden samen het ontbijt, zonder een woord te wisselen.

Toen scheen plots een fel licht in mijn ogen...

"Opstaan jongedame! Het is al voorbij acht uur!", gielde de verpleegster. AI?! Thuis was ik nooit voor twaalf uur beneden. En hier, in het ziekenhuis, waar ik verondersteld werd te rusten, moest ik eruit voor half negen. Waar zat de logica?!

"Alsjeblief, meisje! Je ontbijt!", riep ze uitgelaten, maar haar enthousiasme bonkte met zware mokerslagen op mijn hoofd.

"Nee, dank je, ik heb geen honger.", mompelde ik slaperig.

"Toch, toch! Je moet iets eten! Desnoods blijf ik hier zitten tot je gegeten hebt. Je wilt me toch niet van mijn werk houden, of wel?", chanteerde ze.

"Ok dan. Ik zal wel iets eten." gromde ik.

Ik had geen zin in een discussie om acht uur 's morgens. Ik was op dit moment nog in zombie-modus.

"Zo mag ik het horen!", lachte ze, gespeeld streng.

Met veel moeite wurmde ik een boterham met choco naar binnen en dronk een kop melk.

"Goed zo!", moedigde ze aan, alvorens met het dienblad de kamer uit te walsen. Ondertussen verveelde ik me steendood. Moest ze me daarvoor zo vroeg wakker maken? Het zou nog minstens een half uur duren voor mams langskwam... Ik besloot om al wat te studeren voor de testen van volgende week. Hopelijk doodde dat de tijd wat. Boeiend was het wel niet echt...

Ik stond op punt om terug in slaap te vallen uit pure verveling, maar ik was me ervan bewust dat me dat waarschijnlijk niet gegund zou worden.

Waarschijnlijk zouden ze me straks toch weer komen lastigvallen met hun stomme testen. Ik moest nog twee dagen in observatie blijven. En dan nog twee hele dagen thuis zitten. Nog zo lang! Ik wist nu al niet meer wat te doen. Vandaag was het dinsdag. Dat wilde zeggen dat ik pas maandag weer naar school kon. En dan zou het nog eens vijf weken duren voor ik weer behoorlijk kon schrijven, vermits mijn pols gebroken was. Dirk zou veel te veel werk hebben. Misschien kon hij de bij te schrijven vakken delen met Cedric? Nee, dat zou hij vast niet willen.

Dan mocht ik nog blij zijn dat ik hier nog geen spiegel te pakken had gekregen, want mijn gezicht was volledig opgezwollen. Het was vast geen mooi zicht. Gelukkig wandelde mams nu naar binnen. Ze had een enorme valies bij zich.

"Dag schat!", zei ze en gaf me een zoen.

"Dag mams. Wat heb jij allemaal bij, zeg?!", vroeg ik verbaasd.

"Oh, dat. Wat kleren, toiletgerief enzo.", ratelde ze.

"Hallo?! Ik blijf geen vijf maanden weg, hoor!"

Ik fronste lachend mijn wenkbrauwen.

"Nee, natuurlijk niet! Maar ik dacht... Je zal je wel vervelen, hier zo helemaal alleen..." Daar had ze gelijk in.

"En daarom heb ik ook maar wat strips, boeken en je GSM meegebracht."

Terwijl ze dit zei, liet ze de stapel met een plof op mijn nachttafeltje vallen.

"Da's lief. Maar het zal lang duren vooraleer ik die allemaal uit heb!"

"Ik heb misschien wel wat overdreven. Maar dat heeft ook zijn voordelen. Nu kan je kiezen. En? Hoe voel je je nu?"

"Dat valt wel mee. Ik ben alleen een beetje moe."

"Heb je dan niet goed geslapen?", vroeg mams bezorgd.

"Jawel, maar niet lang genoeg. Ze maken me hier al om acht uur wakker."

"Wat?!", riep moeder uit, "Dat is schandalig! Jij hebt je rust meer dan nodig! Daar ga ik straks mijn beklag over maken!", protesteerde ze.

"Laat maar, mams. Ik overleef het wel!"

"Nee! Jij hebt je rust nodig en je zal ze krijgen ook!", besloot ze.

"Als jij het zegt." Discussiëren met mams was toch hopeloos. Het laatste dat ik wilde, was dat ze hier een scene begon te maken uit bezorgdheid. Maar ik was zo slim om te weten dat ik haar toch niet zou kunnen tegenhouden, moest het zover komen.

"Heb je nog bezoek gekregen?", vroeg mams geïnteresseerd.

"Ja, Dirk is gisteren nog langsgesproken. Hij heeft mijn huiswerk gebracht."

"Dat is lief. Heb je nog iets gehoord van die andere jongen? Die Cedric?"

"Nee, niet echt. Waarom?"

"Hij heeft gisteren naar ons gebeld. Om te vragen hoe het met je ging."

"Hoe kwam hij aan ons telefoonnummer?", vroeg ik verbaasd.

"Heb je het hem dan niet gegeven?", vroeg moeder, ook verbaasd.

"Nee."

"Tja, er bestaat natuurlijk nog altijd zoiets als een telefoonboek."

"Ja, natuurlijk. Wat had hij te vertellen?"

"Niet zoveel eigenlijk. Hij en zijn vader wensen je veel beterschap en hij vroeg wanneer je weer naar school kwam. Oh, ja, voor ik het vergeet, ik heb hem je GSM-nummer gegeven. Dat mocht toch?", vroeg ze hoopvol.

"Natuurlijk. Zolang je mijn nummer maar niet aan Rosalie geeft."

"Rosalie? Wie is dat nu weer?"

"Niemand. Laat maar.", zei ik.

Ze zou me toch alleen maar een preek geven en zeggen dat ik met iedereen moest proberen om te gaan. En daar had ik nu geen zin in. Mams bleef nog een half uurtje bij me. Daarna vertrok ze weer. Vake zou vanavond na het werk nog even langskomen. Het was nu ongeveer tien uur. Ik besloot om in één van de boeken te beginnen, maar na amper vijf pagina's gaf ik het op. Niet dat het geen interessant verhaal was, maar ik was veel te moe. Ik sloeg het boek dicht en sliep nog een paar uur...

Stilzwijgend zat ik in mijn kamer zachtjes te huilen. Ik had aan gisteren niets verkeerd gevonden. Die 'kus' was het beste dat me ooit overkomen was. Nu bleek dat het iets verkeerd en verboden was. En het ergste was dat mijn relatie met Cedric er slechter door geworden was. Teneergeslagen snoot ik mijn neus. Tok! Tok! Een vaste hand klopte zachtjes op mijn deur.

"Elaine... Bent u daar?"

Ik herkende Cedrics stem uit de duizend. Snel droogde ik mijn tranen.

"Eh... Ja... Hebt u een momentje?", riep ik hysterisch, met schorgehulde stem.

"Zeker. Maar... Is er soms iets? U klinkt zo vreemd?", vroeg Cedric bezorgd.

"Nee, nee, alles is perfect in orde!", ratelde ik aan hoge snelheid.

"Mmm.", twijfelde Cedric achter de deur. "Jacques en ikzelf gaan naar de stad. Heeft u zin om ons te vergezellen?"

"Ja, ja, dadelijk!", blafte ik.

"Doet u maar rustig! Er is echt geen haast bij, hoor! U hoeft niet zo zenuwachtig te doen!", lachte hij.

Hij moest eens weten! Ik bekeek mezelf in de spiegel. Oh, God, ik zag er verschrikkelijk uit! Wat moest ik nu doen?! Cedric stond aan mijn deur! Hij mocht me zo niet zien. En hij mocht zeker niet weten dat ik voor hem zat te huilen. Ik moest me snel weer opmaken! Maar hoe moest ik daaraan beginnen?! Ik had me nog nooit zelf opgemaakt! Ik kapte wat potjes over mijn gezicht, maar het zag er verschrikkelijk uit!

"Mag ik binnenkomen?", vroeg Cedric voorzichtig.

"Ja... euh... NEE... Wacht nog even!", schreeuwde ik. Maar ik was te laat. Cedric had de deur al geopend. Hij sloop voorzichtig binnen.

Ik probeerde mijn gezicht nog te verstoppen voor hem, maar hij had me al gezien! Hij barstte in een schaterlach uit.

"Hoe ziet u eruit?! U weet toch dat u daar speciaal kamermeisjes voor hebt! Zal ik ze even voor u laten roepen?", vroeg hij behulpzaam.

"Doet u maar!", zei ik dankbaar, mijn gezicht in mijn handen verbergend.

Ik was zo verschrikkelijk beschaamd dat hij me in deze toestand had moeten zien. Cedric rinkelde met een klein zilveren belletje. Een dienaar verscheen in de deuropening. Snel verstopte ik mijn gezicht.

"Waarmee kan ik u van dienst zijn, jeune maître?", vroeg hij plechtig.

"De jonkvrouw heeft een ongelukje gehad.", zei hij zo serieus mogelijk, terwijl hij ingehouden grinnikte. "Stuurt u de meisjes?"

"Jazeker.", verzekerde hij.

Al snel doken mijn drie dienstmeisjes op. Het waren dezelfde als gisteravond en deze ochtend. Ze schreden stil en somber door de gang, maar vanaf het moment dat ze Cedric zagen, klaarden hun gezichtjes op. Ze verzamelden zich bewonderend rond hem.

"U heeft ons geroepen, meester? Wat kunnen we voor u doen, meester? Waarvoor heeft u ons nodig?", kwijlden ze.

"Ik heb jullie niet nodig.", zei Cedric glimlachend.

Hij genoot duidelijk met volle teugen van hun aandacht. Het ergerde me dat hij zich zo amuseerde, terwijl ik erbij liep als een wrak.

"Ooh...", kigde er eentje beteuterd.

Bij allemaal was de teleurstelling op hun gezicht te lezen.

Ik vond het een walgelijke vertoning. Hoe zielig kon iemand zijn, zeg?!

"De jonkvrouw heeft jullie geroepen. Ze wil zich even opknappen."

Opknappen?! Was ik misschien een gebouw dat gerestaureerd moest worden?! Wat een pretentie! Wie dacht hij wel niet dat hij was?! Met vlamme ogen keek ik hem woedend aan. Geschrokken deed hij een pas achteruit. Het spottende glimlachje verdween op slag van zijn gezicht. Ook de dienstmeisjes hadden me ondertussen in het oog gekregen en begonnen spontaan te bulderen van het lachen. Uit pure razernij smeed ik mijn waterkruij op de grond. Die spatte in zeker honderd stukken uit elkaar! De drie grietjes deinsden verschrikt achteruit. Cedrics mond viel open. Deze kant van mij had hij nog niet gezien, maar dat wilde niet zeggen dat hij op uitzonderlijke momenten niet bovenkwam. Meestal probeerde ik mijn woedeaanvallen te onderdrukken. Maar dit ging te ver!

Dienstmeisjes hoorden eerbiedig te zijn tegenover hun meesters! En dat zou ik er inprenten ook! Ik greep er eentje vast bij haar haren en trok haar tot bij mij.

"Respect! Respect en ontzag! Dat moeten jullie hebben voor mij, jullie meesteres! Zoniet, dan laat ik jullie op straat zetten! Of misschien nog veel erger! Misschien laat ik jullie wel opsluiten, beneden in de kelder, als jullie niet leren je te gedragen zoals het hoort. Al bij al, ik ben de toekomstige echtgenote van jullie meester, Monsieur le baron. Ben ik duidelijk genoeg?!", siste ik op ijsskoude toon. Terwijl ik mijn toespraak hield, klemde ik de pols van het meisje strak tussen mijn vingers en keek haar woedend aan. Ik merkte wel dat ik haar pijn deed, maar het kon me niet schelen. Zo zou het tenminste tot hen doordringen. Na mijn vermaning gooide ik haar terug naar de andere twee. Ze viel op de grond. De andere twee bleven als bevroren naar haar staren. Ook Cedric stond erop te kijken, als was hij een versteende zoutpilaar.

"Wel?!", schreeuwde ik naar de andere dienstmeisjes. "Waar wachten jullie op?! Help haar dan toch! Laat maar, ik doe het zelf wel!"

Ik stormde naar het gevallen meisje. De andere twee verstijfden van angst. Traag liet ik me op de grond zakken. Dure zijde golfde ritselend rond me op de grond.

"Gaat het?", vroeg ik, terwijl ik haar zachtjes bij de arm nam.

Ze knikte angstig en keek me aan met de ogen van een gewond dier.

Voorzichtig hielp ik haar op te staan.

"Zo. Dat was dat. Maken jullie me nu nog op?!", commandeerde ik, terwijl ik me gracieus neervlijde op het beklede krukje bij de toilettafel.

Vluchtig schoten ze op me af. Ze waren druk in de weer met allerlei potjes en schoteltjes, en doeken, om mijn gezicht weer schoon te veegen. Cedric aanschouwde het hele spektakel met argusogen en begon stilaan weer te ontgooien. Tien minuten later was ik klaar om de stad in te trekken. Vanaf die dag aan hadden de kamermeisjes respect voor mij. Ik zou echter snel merken dat Cedric geen respect voor hen had.

"Ik dank jullie zeer.", zei ik op zachte toon. "Ik heb jullie niet meer nodig. Jullie kunnen gaan."

Na een snelle buiging trippelden ze de deur uit, maar niet zonder eerst Cedric te begroeten.

"Meester!", klonk de driekoppige stroperige afscheidsgroet.

"Meisjes.", beantwoordde Cedric de groet, weer met dat scheve, verleidelijke glimlachje. Hoezeer die glimlach me anders ook betoverde, nu deed hij een zure smaak in mijn mond opborrelen. Ik zag hoe hij één van de meisjes vluchtig een tik op haar achterste gaf. Het meisje giechelde uitgelaten.

"Jij bent de mooiste, dat weet je!", fluisterde hij nog tegen haar.

Smoorverliefd huppelde ze mijn kamer uit.

Geshockeerd keek ik hem aan. Dit was toch geen gedrag voor iemand van adel! Zo behandelde je het personeel toch niet?! Dit was werkelijk hoogst onfatsoenlijk! Maar misschien was dat niet de werkelijke reden waarom ik me zo druk maakte, als ik eerlijk moet zijn. Diep in mijn hart moest ik toegeven dat ik vooral gewoon stikjaloers was. Natuurlijk kon ik dit soort gedrag niet goedkeuren, maar ik keurde het vooral af omdat Cedric het deed. Als het een andere heer geweest was, die ik niet kende, had ik waarschijnlijk gewoon het hoofd van hem afgewend en er verder geen acht op geslagen. Nu vroeg ik me vooral af: waarom bij hen en niet bij mij? Was mijn achterwerk misschien niet goed genoeg? Die vraag stelde ik mezelf, terwijl ik geniepig achter me in de spiegel keek. Of waren het mijn te kleine borstjes? Ik draaide me om en bestudeerde ze zo onopvallend mogelijk in de spiegel. Of was het mijn gezicht? Was ik niet mooi genoeg? Cedric was ondertussen geruisloos dichterbij gekomen. Plots legde hij zonder waarschuwing een hand op mijn schouder. Ik maakte een sprongetje van het schrikken.

"Kom, Elaine, genoeg gespiegeld! Het wordt nu echt tijd dat we vertrekken!", drong hij aan.

"Goed.", besloot ik, terwijl ik wild zwaaiend met mijn rokken door de deur stapte. "Kom je nu nog?!", vroeg ik geïrriteerd.

"Ja... Natuurlijk!", stamelde hij.

Hoofdschuddend liep hij achter me aan, terwijl ik door de gang stoof. De portier gooide net snel genoeg de poort open en vermeed op die manier dat ik ertegenaan zou knallen. Buiten stond weer diezelfde koets waar Jacques me eerbiedig inhielp, vermits ik met al mijn rokken moeilijk zonder steun op het trapje kon. Een twintigtal seconden later vleide Cedric zich naast me neer op het fluwelen bankje. De hele rit zeiden we geen woord tegen elkaar. Ik had geen zin om met hem te praten. Vooral niet na zijn ongepast gedrag. Pas nadat Cedric me uit de koets geholpen had, kwam er weer een conversatie op gang. Ik had me ondertussen over de beschamende situatie in mijn slaapvertrek kunnen zetten.

"Terwijl Jacques inkopen doet, kunnen we misschien even over de markt lopen. Als u dat fijn vindt, natuurlijk."

"Natuurlijk vind ik dat fijn! Het is één van de dingen die ik het liefste doe."

De weinige keren dat ik het huis uit mocht, en moeder vergezelde naar de stad, had ik enorm genoten. Zo te wandelen tussen gewone, arme mensen deed me enorm goed. Zij moesten wel erg gelukkig zijn!

Zij moesten niet volgens regeltjes leven, zoals de rijken. Zij konden doen wat ze wilden, zeggen wat ze wilden, schaamteloos iemand achterna kijken, en vooral... trouwen met wie ze wilden.

"Ik kijk graag naar de mensen.", zei Cedric dromerig.

"Ik ook", gaf ik blozend toe.

Plots zag ik een kersenkraam.

"Kersen!", gilde ik uitgelaten.

"Mijn vader wees me erop dat u alles mag kopen, wat u ook maar wil!", fezelde Cedric samenzweerderig. Dit was duidelijk een hint.

"Geef me maar een kilo.", glimlachte ik. De oude vrouw deed de kersen bevend in een zakje en keek me afwachtend aan.

"Hoeveel?", vroeg Cedric.

De vrouw stak vier vingers op.

"Dat is veel te veel. U kan er één krijgen.", zei hij afkeurend.

"Drie.", zei het vrouwtje knarsend.

"Twee, maar geen stuiver meer.", besloot Cedric.

Het vrouwtje knikte en graaide begerig naar het geld. Cedric nam het zakje van haar over. Veel verstand van geld had ik niet. Van mij zou ze er vier gekregen hebben. Maar wat dan nog? Wat zijn nu vier munten op ons fortuin? Ik merkte dat het vrouwtje er ook zo over dacht, want toen Cedric zich omdraaide, rochelde ze op de grond. Ik besloot om Cedric er niet over aan te spreken. Ik was immers een dame en hoorde me niet met geldzaken te bemoeien. Vrouwen hadden niet eens zelf geld. Plots viel mijn blik op een koppeltje achter een leegstaand kraam. Ze zaten daar in een hoogst onfatsoenlijke positie. Ze waren aan het zoenen en ondertussen gleden hun handen over elkaars lichaam. Het meisje was zelfs nog enkele jaren jonger dan ikzelf. Beschaamd duwde ik mijn parapluutje naar voren, zodat ik het niet meer hoefde te zien. Ik sloeg rood uit.

"Wat hebt u?", lachte Cedric toen hij mijn tomatenkop zag.

"Dat koppel daar.", siste ik. "Hoogst onfatsoenlijk."

"Vindt u dat?", gluurde Cedric.

"U niet dan?!", schrok ik. "Ik durf ervoor te wedden dat ze niet getrouwd zijn."

"En? U bent ook nog niet gehuwd en ik ben ervan overtuigd dat u ook al wel enkele heren gekust hebt."

Ik keek vlug naar mijn schoenen en sloeg nog roder uit. Ik kon hem nu toch niet gaan vertellen dat hij de eerste en enige was die ik ooit gekust had. Hij zou me vast uitlachen. Het was trouwens een hoogst ondeftige vraag.

"Excuseert u mij, Elaine. Ik had u dat nooit mogen vragen", besepte hij plots.

"Dat had u inderdaad niet moeten doen.", keek ik verlegen.

Cedric keek schuld bewust naar de grond.

"Bah. Walgelijk gewoon.", gromde ik.

"Wat?", vroeg Cedric afwezig.

"Wel... die mensen..."

"Wat is daar zo walgelijk aan? Vindt u kussen walgelijk?", vroeg Cedric ongelovig.

"Nee, nee... dat niet, maar ze zijn niet getrouwd.", vergoelijkte ik.

"Denkt u dat u het beter zou vinden als ze wel getrouwd waren?"

"Ja. Dat denk ik wel!", beet ik.

"Dus, u kust vader niet voor u met hem gehuwd bent?", polste Cedric.

"Nee!", gilte ik. "Absoluut niet!"

Ik bekeek weer mijn ietwat afgedragen, wit gelakte schoentjes.

Ik aarzelde even, een fractie van een seconde, waarna ik zachtjes

vervolgde: "Ik kan me eigenlijk al sowieso niet voorstellen dat ik uw vader ooit zou kussen."

Cedric besepte niet dat ik ernstig was.

"En mij wel?", grapte hij.

Hij lachte hartelijk. Ik kon er echter niet mee lachen dat hij onze kus als een grap beschouwde.

"Dat hoef ik me niet meer voor te stellen, toch?", verweet ik hem, terwijl ik hem een moordende blik toestuurde. Cedric keek me plots droefgeestig aan.

Ik draaide mijn hoofd weg en stapte hobbelen verder over de kasseien.

Een schok ging door me heen. Een koude rilling liep over mijn ruggengraat.

Daar had ik eigenlijk nog niet bij stil gestaan. Ik had, door mijn uitstapjes met

Cedric, nog niet veel over dat huwelijk, en de verplichtingen die daar aan

vasthingen, nagedacht. Cedrics opmerking deed me onmiddellijk terug met

mijn voeten op de grond belanden. Ik stond op het punt te trouwen met

iemand, die ik misschien drie keer in mijn leven ontmoet had, en die

ondertussen ook drie keer zo oud was. Ik kon me maar beter voorbereiden

op dat huwelijk en zijn betekenis, hoewel ik er nog niet helemaal uit was wat

er nu eigenlijk van me verwacht werd. Ik kon me ook maar beter realiseren

dat mijn uitstapjes met Cedric binnenkort verleden tijd zouden zijn.

Uiteindelijk zou de graaf beter worden. En die dag zou er sneller komen dan

ik kon vermoeden. Elke dag zag ik hoe zijn toestand verbeterde.

"Luister, Elaine, het zou voor iedereen beter zijn als u dat gewoon zou vergeten."

"Oh, ja?!", vroeg ik bitsig. "Voor wie zou dat beter zijn?! Voor u zeker?! U ziet vrouwen toch maar als een stuk vuil! Zolang ze uw ego maar strelen en kirrend aan uw voeten neerzijgen! Als u maar weet dat IK zo niet ben!", schreeuwde ik, terwijl ik mijn rokken omhoog tilde en er - voor zover dat mogelijk was op elegante hoge hakjes - vliegensvlug vandoor ging.

"Wacht!", riep Cedric, terwijl hij achter me aanliep.

De tranen liepen over mijn wangen. Ik wilde gewoon met rust gelaten worden! Ik besloot het tempo wat op te drijven en begon sneller te rennen. Ik wilde absoluut niet tegengehouden worden door Cedric. Hij begon me stilaan in te halen, vermits hij GEEN hoge hakken droeg.

"Elaine! Elaine! Wacht nu toch!", schreeuwde hij hijgend.

De uiteinden van zijn vest wapperden vrolijk achter hem aan. Zijn perfect in de plooi liggende blonde haren werden door de wind gereduceerd tot één grote warboel. Ik begon nog sneller te rennen. Daarbij had ik niet gerekend op de kasseien. Ik gleed uit over de gladde stenen en smakte tegen de vlakke. Tijdens mijn val bleef ik met de hak van mijn schoen tussen twee kasseien haken. Daardoor verstuipte ik bij de val mijn voet. Ik viel recht op een steen met mijn gezicht. Alles duizelde, alles deed pijn.

"Elaine!", brulde Cedric. Hij tilde voorzichtig mijn hoofd op. Versuft keek ik recht in twee verschrikte diepbloauwe ogen. De rest van de wereld draaide kleurrijk rond mijn kloppende hoofd.

"Elaine! Elaine, gaat het?!", zenuwde Cedric.

Ik kreeg nog meer hoofdpijn. Ik voelde hoe iets warmes van mijn kin naar beneden druppelde. Met trillende handen voelde ik eraan.

Cedric merkte het. Onrustig rommelde hij in zijn binnenzak, terwijl hij me liet steunen op zijn andere arm. Daarbij kneep hij hevig in mijn schouder. Hij haalde een zakdoek boven en depte bezorgd mijn gezicht. Een wrange smaak vulde mijn mond. Bloed. Ik had het ijskoud en rilde. Cedrics handen trilden ook. Zweetdruppels parelden op zijn van angst verwrongen gezicht. Hij legde me bedachtzaam terug neer. Hij trok snel zijn vest uit, tilde me weer op en drapeerde de vest over mijn schouders.

Hij nam me in zijn armen en tilde me op. Zo droeg hij me een herberg binnen. De mensen staarden ons misprijzend aan. Sommigen grinnikten en mompelden iets in de trant van: "Ge ziet dat nu wel, zelfs meneer den baron geeft zijn vrouw al eens een goede pandoering. Ik heb het altijd gezegd hé, dat chique volk, dat denkt da ze beter zijn dan wij, maar ge ziet het nu wel! Onder dat schoon kostumeke zit niks anders als stront."

Ze bekeken ons als waren we een stuk vuil.

Cedric bleef onbeweeglijk staan, met mij in zijn armen.

De nevelen in mijn hoofd begonnen stilaan op te klaren. Ik verstevigde mijn greep rond Cedrics nek. Blijkbaar was dit voor hem een teken om weer tot leven te komen.

"Gaat het?", vroeg hij lief. Ik knikte zachtjes.

Hij knikte terug en zette me zachtjes neer op een stoel.

"Je kan toch zitten?", vroeg hij bezorgd, alvorens me volledig los te laten.

Nogmaals knikte ik moeizaam. Daarna verliet hij me en begaf zich naar de toonbank. Hij besprak iets met de herbergier, een norske, onverzorgde man van rond de veertig. Het gesprek beviel blijkbaar geen van beiden. Er ontstond een hevige discussie tussen hen, vooral dan van Cedrics kant.

Cedric leek buiten zichzelf van woede en zag zo rood als een kreeft. Ik daarentegen, voelde me steeds lichter worden in het hoofd.

De caféhouder bleef voet bij stuk houden en bleef Cedric met dezelfde minachtende blik aankijken, tot Cedric er uiteindelijk genoeg van had. Hij draaide zich woest om. Voor mij leek het alsof de hele kamer ronddraaide.

"Is er dan niemand die ons wil helpen?!", schreeuwde Cedric hees.

Toen werd alles zwart voor mijn ogen. Met een luide bons plofte ik op de grond. Ik voelde nog net hoe twee sterke armen me van de vloer tilden...